

Núm. 214
ABRIL-JUNY 2013

lluita

Quan els treballadors fan vaga, no és que no vulguin treballar, sinó que volen fer-ho en millors condicions.

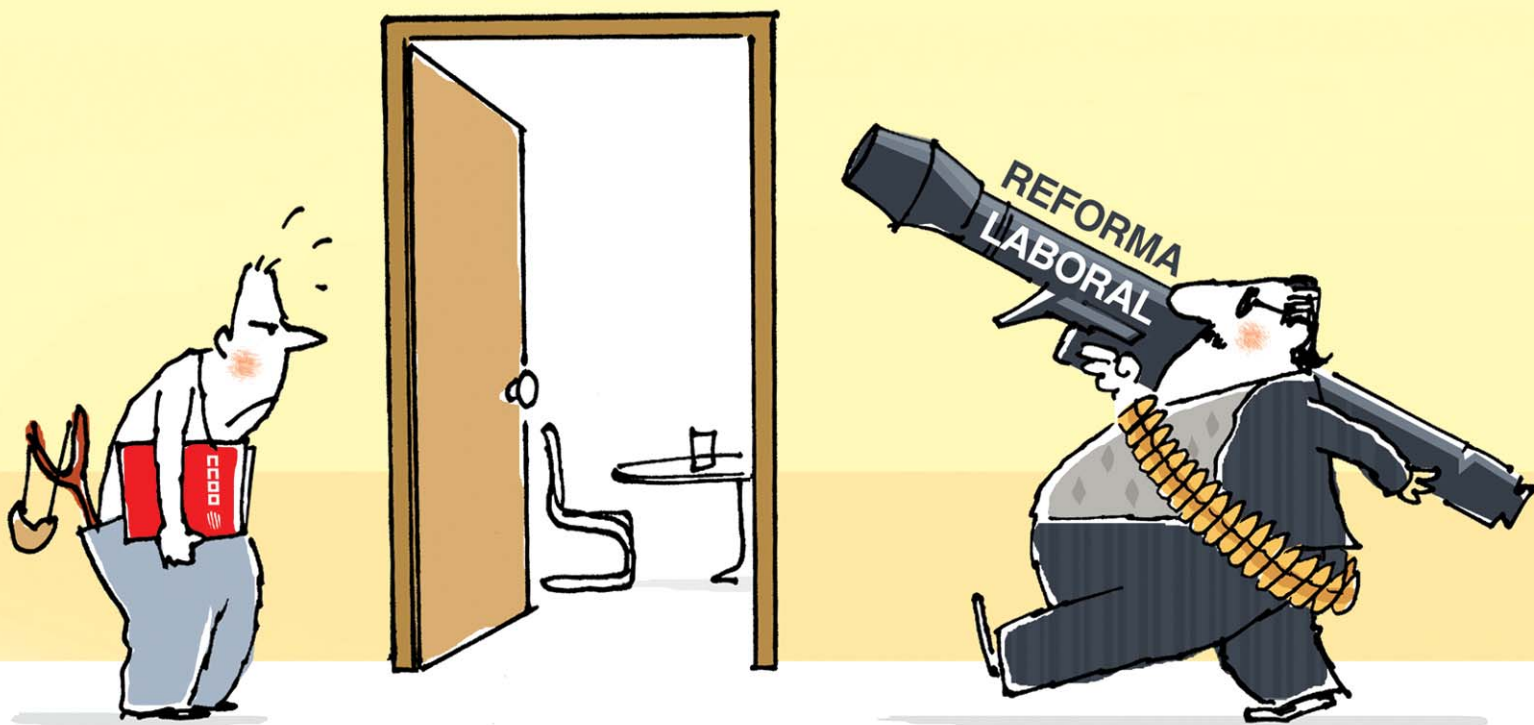
Francesc Layret

obrer

La reforma laboral
dóna el poder a
l'empresariat en la
negociació col·lectiva

- **Catalunya, un país sense pressupost**
- **Trist rècord** d'expedients de regulació d'ocupació a Catalunya durant el 2012
- **La por** dels treballadors a perdre la feina provoca la reducció de les baixes laborals

HEM D'IMPEDIR-HO!

ABRIL-JUNY 2013

ENTREVISTA 4

Eva Vela Martínez: "L'avortament és un dret que les dones hem assolit i que no hauríem de perdre pel fet que mani un partit o un altre"

MERCAT DE TREBALL 6-9

Més gent aturada però menys prestacions per desocupació

Trist rècord d'expedients de regulació d'ocupació a Catalunya durant el 2012

El papel del sindicato en los expedientes de regulación de empleo

POLÍTICA SOCIAL 11

De nou, una reforma de pensions injusta, innecessària i unilateral

SALUT LABORAL 12-13

La por dels treballadors a perdre la feina provoca la reducció de les baixes laborals a Catalunya

NEGOCIACIÓ COL·LECTIVA 16-19

La reforma laboral pretén fulminar els convenis i posa els drets laborals i els salarials a mans dels empresaris

Tot el que hem de saber si ens quedem sense conveni col·lectiu

La jornada de lluita contra el bloqueig dels convenis dóna fruits

TERRITORI 24

La participació ciutadana és imprescindible per transformar la ciutat

SECTOR 21

Un informe de la Generalitat obre la porta de la privatització als serveis a la ciutadania

SINDICAT 27

La nostra prioritat, créixer en afiliació

editorial

SÍ QUE ES POT!

Maig del 2010 és la data d'inici de les polítiques de retallades i austericidi, impulsades primer pel Govern del PSOE i més tard pel del PP sota les directrius de la Comissió Europea que volia aplicar, aquí, les mateixes receptes que ja havia portat a terme a Grècia, Irlanda i Portugal.

Unes polítiques que anaven acompanyades d'una forta campanya mediàtica per promoure la resignació, la impotència i la por de la ciutadania, i per assegurar la seva implementació sense resistència. Els missatges són prou coneguts: hem estirat més el braç que la màniga, no hi ha més alternativa que les retallades, ets un privilegiat perquè tens feina, tots hem viscut per sobre de les nostres possibilitats... amb l'objectiu de provocar el desànim i el campí qui pugui o, el que és el mateix, les solucions individuals davant de les respostes col·lectives.

CCOO i moltes altres veus no hem acceptat aquesta situació com a inevitable. Hem denunciat des del seu inici que darrere d'aquestes polítiques d'austeritat hi havia el desmantellament de l'estat del benestar, l'afebliment i la individualització de les relacions laborals, i la privatització dels serveis públics. Unes mesures que repartien els costos del forat provocat per la fallida bancària i la bombolla immobiliària entre tota la població mentre que es mantenien els privilegis del poder econòmic i financer.

És per això que hem convocat tres vagues generals i un munt de mobilitzacions laborals i ciutadanes. Però davant dels intents dels que volen que continuem instal·lats en la resignació, hem de dir ben clar que la resistència i la mobilització donen fruits. Tenim exemples de canvis i actuacions en les hipoteques, les preferents, el tancament d'alguns serveis sanitaris i d'escoles... que no s'haguessin produït si al darrere no hi hagués hagut la pressió ciutadana. En l'àmbit laboral, la nostra mobilització també ha donat fruits i ha desbloquejat convenis i evitat la pèrdua de drets laborals.

La crisi és llarga i el context negatiu, però només la lluita sindical i ciutadana pot aconseguir canviar les polítiques actuals i evitar més pèrdua de drets.

No menystinguem les victòries per petites que siguin!

Sí que es pot! ■

Catalunya, un país sense pressupost

Es poden fer les coses d'una altra manera. En la fiscalitat hi ha marge, i el Govern de la Generalitat està renunciant-hi.

La recuperació de l'impost de successions aportaria a Catalunya entre 400 i 500 milions d'euros

Catalunya continua sense pressupost. Però dia a dia el Govern de la Generalitat gestiona un pressupost que està retallant totes les partides. Es fa sense un debat públic que permeti saber quina política hi ha darrere l'aplicació pressupostària. Només es parla del límit del dèficit com si no fos rellevant el que es fa cada dia. Així, s'obvia el debat polític i social sobre els objectius pressupostaris. Perquè més enllà del debat sobre el límit de dèficit, necessitem definir quins objectius volem aconseguir per saber quins pressupostos necessitem: què és prioritari, què és urgent, què és important.

Els objectius de dèficit per al 2013 fixats pel Govern central a les comunitats autònomes (1,2%) porten al desastre i a augmentar encara més les retallades. Però un pressupost prorrogat que manté les retallades tampoc és la solució. El que cal és canviar el fons de la política pressupostària. Fan falta marges majors pel que fa al dèficit i a les inversions, majors ingressos fiscals de la Generalitat, plantejar una renegociació dels préstecs i dels pagaments amb bancs i empreses adjudicatàries, i abordar de manera decidida una lluita més intensa contra el frau fiscal.

Es poden fer les coses d'una altra manera. En la fiscalitat hi ha marge, i el Govern de la Generalitat està renunciant enfrontar-s'hi. L'exemple més clar és la recuperació de l'impost de successions: si només afectés el 10% dels contribuents d'aquest impost, és a dir, les persones que reben

herències importants, tindríem entre 400 i 500 milions d'euros de nous ingressos. Mentre retallem a tothom, fa anys que renunciem a uns ingressos que només beneficien uns quants. A més, aquest és un impost sobre el qual tenim competència plena, i la seva recaptació es queda íntegrament a Catalunya, així que renunciar-hi és encara més absurd en moments com l'actual.

Només reduir el dèficit?

Sembla que l'únic objectiu pressupostari del Govern és la reducció del dèficit i simplement se'n discuteix la quantia. Malauradament, parteix del supòsit que el dèficit és excessiu per culpa de la despesa i que, per tant, cal retallar-la. El que està en discussió només és el volum de la retallada. L'argument que es fa servir és no hipotecar les generacions futures. Tot i que és cert i compartim que cal vigilar el dèficit, cal recordar que aquest no es defineix en exclusiva per la despesa i que de vegades també és necessari per actuar contra el cicle depressiu i posar les bases del creixement. A Catalunya no és cert que paguem molts impostos, com ens volen fer creure, ja que estem bastant per sota quant a pressió fiscal en relació amb la Unió Europea. Ni és cert que gastem

molt, ja que també ens situem per sota de la mitjana de la UE en despesa pública sobre el PIB. Hi ha marge per incrementar els ingressos fiscals fent pagar més els que més tenen, que són, a la vegada, els que avui menys aporten. D'aquesta manera també es pot reduir el dèficit. Però, és clar, sense haver d'actuar en exclusiva sobre la retallada de despesa. És una opció més solidària que parteix d'una millor redistribució de la riquesa que hi ha al país.

Hem de mantenir la pressió sobre el pressupost i contra les retallades. Hem de reclamar al Govern que presenti els pressupostos i que n'obri el debat social. Nosaltres hem de reivindicar uns pressupostos que tinguin com a objectiu incidir en la reactivació econòmica i la creació d'ocupació, que aposti per la provisió i la qualitat dels servis públics, que garanteixi la protecció social i que respecti les condicions de treball dels empleats i empleades públics. En la defensa de l'estat del benestar, hem de mantenir la pressió davant el Govern i hem d'impulsar els espais de confluència social i mobilització amb les entitats amb qui compartim objectius i que coincidim en la Plataforma Prou Retallades. ■ **Joan Carles Gallego**

“L’avortament és un dret que les dones hem assolit i que no hauríem de perdre pel fet que mani un partit o un altre”

EVA VELA MARTÍNEZ

És presidenta de l’Associació Catalana de Llevadores

Eva Vela és la presidenta de l’Associació Catalana de Llevadores, organització que, com CCOO, forma part de la Xarxa de Dones per la Salut, que ha alertat del retrocés que pot significar per als drets de les dones la nova llei de l’avortament que vol aprovar el Govern del PP.

■ Quin era el panorama a Espanya en relació amb les dones i els embarassos no desitjats abans de la Llei del 1985? Com vivien aquesta situació els professionals de la salut?

Sempre hi ha hagut avortaments i sempre n’hi haurà. I això ho demostra el fet que als països on no hi ha una llei que ho permeti i on no es fa des de la sanitat pública, el que acaba passant és que les dones avorten igual, però les conseqüències són molt greus. Sempre s’ha avortat, tant amb professionals que donaven aquesta possibilitat a les dones com a l’estranger, en el cas de les dones benestants que s’ho podien permetre i utilitzaven el viatge com a recurs, especialment a Londres. Sempre hi ha hagut professionals, com ara ginecòlogues, que ajudaven les dones a avortar. Tot era relativament segur. De tota manera, tot el que representa tenir una llei i una bona atenció sanitària disminueix molt les complicacions que provoca un avortament.

■ Què va significar la Llei del 1985, d’interrupció voluntària de l’embaràs, al nostre país? Quines eren les seves virtuts i les seves mancances?

La llei va donar la possibilitat d’avortar de manera legal. Va ser un primer pas molt important. Fer-ho de manera il·legal en un país de tradició catòlica, on socialment estava mal vist i on des del punt de vista religiós les dones es podien sentir culpables, encara agreujava més aquesta situació. La llei ofería la possibilitat de fer-ho en un terreny legal i va permetre, amb la hipocresia que sempre ha existit, tolerar els avortaments que no cobria la sanitat pública. La llei marcava uns supòsits, com el risc per a la salut de la dona, que va servir per practicar la immensa majoria dels avortaments amb la condició que un professional signés i autoritzés aquest avortament. De fet, les dones estàvem tutelades fins que va aparèixer la llei de terminis del 2010, i si un psiquiatra informava que aquest embaràs podia ocasionar una alteració greu de la salut es permetia un avortament. Van aparèixer centres que havien de complir uns requisits legals i, per tant, tenir unes condicions que donaven seguretat en l’atenció a les dones. Era una llei que admetia l’avortament en cas de violació (la denúncia s’havia de fer prèviament). També el permetia en cas d’una malformació greu del fetus, amb un màxim de setmanes o en cas que hi

hagués una afectació greu per a la salut de la dona, amb risc per a la seva vida. Va permetre també preveure el risc per a la salut mental i, aleshores, un percentatge altíssim dels avortaments no es feien dins de la sanitat pública, que cobria quasi exclusivament els avortaments per causa mèdica o malformacions greus. Es feien en centres acreditats, que tenien psiquiatres que en feien la valoració i signaven els informes, i on la dona es pagava l’avortament. De fet, no es permetia l’avortament lliure, no era una lliure decisió de la dona, ja que havia d’estar tutelada per un professional que li atorgava el permís amb la seva signatura, i, d’altra banda, només una ínfima part la cobria la sanitat pública.

■ Què va canviar la Llei del 2010, de salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l’embaràs? Cobria les necessitats de les dones?

És una llei millorable, però amb punts positius respecte a l’anterior. Aquesta llei ja no era només una llei sobre l’avortament, ja que preveia altres aspectes al voltant de la salut sexual i reproductiva, com era el tema de l’educació sexual, que és una part que, lamentablement, no s’ha desenvolupat. Preveia també el tema d’afavorir l’accés a l’anticoncepció. De fet, l’accés gratuït a mitjans de barrera, com és el cas del preservatiu, no es té encara, però la intenció de la llei era afavorir aquest

accés als elements de l'anticoncepció i l'educació sexual. De fet, tothom parla només de la part de l'avortament que preveu l'accés gratuït com una prestació que s'ha d'oferir, i aquest és un pas molt important (el segon pas important). És una llei de terminis, que marca en setmanes els límits dins els quals es pot realitzar l'avortament, depenent del motiu. El segon punt important és que fins a les 14 setmanes l'avortament és una elecció de la dona, ningú no l'ha de tutelar i a partir dels 16 anys decideix lliurement si vol continuar l'embaràs o no. Aquests dos punts són bàsics.

■ **Què pot significar la nova llei que vol impulsar el PP en la línia de prohibir l'avortament en casos com la discapacitat del fetus o el fet que el perill sobre la salut física o psíquica de la dona s'haurà d'acreditar, ignorant els informes professionals preceptius?**

Ho valorem molt negativament. És un retrocés molt important dels drets de les persones. Els drets sexuals i reproductius són drets humans bàsics. Les persones tenim dret a escollir tenir fills o no tenir-ne. Això vol dir poder utilitzar anticonceptius, optar per tenir un fill quan el vols i poder avortar en cas que no el vulguis. Aquesta proposta del PP és totalment retrògrada, és un canvi que no es basa en res més que en una determinada ideologia, però afectarà a tothom. El fet que hi hagi una llei que permeti l'avortament no obliga ningú a avortar. L'avortament és un dret que les dones hem assolit i que no hauríem de perdre pel fet que mani un partit o un altre. No es pot jugar amb el dret fonamental d'una persona, com és el dret al propi cos. Com que les dones podem parir, es considera que som una mica de tothom, la societat en què vivim es creu amb dret de decidir sobre nosaltres i no ho hem de permetre. També es volen excusar en unes recomanacions de l'ONU. Ara hi ha terminis diferents per a la interrupció legal d'un embaràs, i l'ONU va dir que si es permet l'avortament i, per tant, es respecta aquest dret de les dones, no pot ser que per decisió de la dona el termini sigui de 14 setmanes i que per malformació del fetus s'allargui fins a les 22, ja que es pot entendre com una dis-

criminació per a les persones amb discapacitat. No negava, però, el dret a avortar. Per tant, si es vol seguir la recomanació, s'haurien d'igualar els terminis i no necessàriament al termini més curt. El Govern del PP fa la interpretació que vol, com passa amb la píndola de l'endemà, buscant desesperadament que algú digui que té efectes nocius sobre la salut de les dones, quan tota l'evidència científica demostra clarament que no és cert. Queda clar que aquest canvi de llei és totalment ideològic i tindrà uns efectes molt negatius per a les dones.

■ **Podem parlar d'indefensió i inseguretat per a les dones, però també per als professionals de la salut?**

I tant. En el seu moment, ja hi va haver professionals que van estar indefensos. Tinc companyes professionals que havien lluitat molt pel tema de l'avortament; les generacions més joves no podem oblidar aquella lluita i tenim l'obligació d'agafar el relleu. Tenim gent treballant a la sanitat pública que va aconseguir aquests drets lluitant, que va ajudar les dones en un moment en què això no estava permès i que, per tant, es movien en la il·legalitat, gent que ha patit aquest tema. Nosaltres ens hi podem tornar a trobar. Les dones necessiten avortar i les dones avorten; si no ho poden fer en bones condicions, ho faran en males condicions. I és en aquests casos que es poden donar complicacions per a la salut i un augment de la mortalitat. Hi ha molts països on les dones moren per avortaments fets en males condicions.

■ **Tens esperança que el mateix debat social faci canviar les intencions del Partit Popular?**

M'agradaria tenir esperança, però penso que tot aquest tema de la crisi, tot el desgast que arrosseguem com a societat i tota la por que està present fa que ens costi lluitar, fins i tot, pels drets fonamentals. Hi ha una part de la societat que lluita, però sembla que no hi ha la possibilitat de revolta perquè ens van desgastant i cada dia tenim una cosa més. I l'avortament és un d'aquells temes en què la societat no s'ha implicat en massa. És present en totes les famílies: avorten dones del PP i del

PSOE, i de tot arreu, però és una cosa que es manté callada, no queda bé, no es diu, i si surt una nova llei continuarà vigent aquella hipocresia que sempre hi ha hagut que diu "Que es faci, però que no se sàpiga". Com que realment és una necessitat i en som conscients, quan les dones es comencin a morir ja actuarem. I, a més, segurament deixarà de ser una prestació de la sanitat pública. S'hauria de mantenir la situació preveient l'avortament com un dret. La gent benestant, quan tingui necessitat d'avortar, ho farà, tingui els valors que tingui, però un cop més la gent necessitada es trobarà que no pot interrompre el seu embaràs o no sabrem en quines condicions ho farà. Això ens sap molt de greu als professionals.

■ **Quines són les propostes i les línies d'actuació previstes des de l'Associació Catalana de Llevadores davant d'aquests canvis normatius?**

Ara som tan proactives com podem en el sentit de defensar al màxim la llei actual, encara que també podria tenir punts de millora. Nosaltres formem part de la Xarxa de Dones per la Salut i estem donant suport a la defensa del dret de les dones a l'avortament. Hem demanat al Govern de Catalunya que defensi realment aquest dret. Demanem millores del que ja estem oferint a Catalunya, com la doble opció de l'avortament farmacològic o per aspiració, i que el farmacològic continuï sent accessible des de l'atenció primària de salut, que és més propera a les persones. És un sistema que funciona molt bé: estem donant a les dones la possibilitat d'accedir a un altre tipus d'avortament que els dona més autonomia. A Catalunya, aquest tema s'ha portat bé, els avortaments han anat disminuint a casa nostra, i això és molt positiu. Les llevadores sempre hem estat i volem estar al costat de les dones en el tema de l'avortament i, per això, des de l'Associació vam adoptar el posicionament de donar suport a la Llei del 2010. Quan hi hagi una nova llei ens plantejarem quina és la nostra valoració i la nostra resposta. Com a associació científica, no podem animar els professionals a cometre delictes, però sí que ens podem posicionar i lluitar per tal de minimitzar els danys que una nova normativa pot ocasionar. ■ **Emili Rey**

Més gent aturada però menys prestacions per desocupació

La crisi econòmica està afectant greument els treballadors i treballadores catalans, i molts empresaris l'estan aprofitant per acomiadar moltes persones i fer que es quedin sense feina i es trobin en situació d'atur.

La crisi econòmica està afectant greument els treballadors i treballadores catalans, i molts empresaris l'estan aprofitant per acomiadar moltes persones i fer que es quedin sense feina i es trobin en situació d'atur.

A Catalunya, segons les dades de l'Enquesta de població activa, la taxa d'atur del primer semestre d'aquest any ja ha superat les 900.000 persones aturades, més de 160.000 més que el mateix període del 2012.

Des que va començar la crisi, ja fa més de sis anys que a Catalunya s'està destruint ocupació i, tot i que últimament el ritme de destrucció de llocs de treball ha disminuït, el nombre de treballadors i treballadores sense feina continua creixent.

El més greu, però, és que, fruit d'aquesta situació, cada vegada hi ha més gent que es queda sense prestacions que l'ajudin a continuar vivint. Així, el mes de març del 2013 es va tancar amb poc més de 425.000 persones aturades a Catalunya que rebien una prestació per atur. D'aquestes, el 52,5% rebia una prestació contributiva; el 41,4%, el subsidi, i el 6,1%, la renda activa d'inserció. Comparant aquestes dades amb la situació que es vivia el 2012, comprovem que el nombre de persones beneficiàries de prestació contributiva ha baixat un 6,4% en el darrer any. Les que reben el subsidi d'atur també han disminuït un 3,1%, mentre que les que sobreviuen amb la renda activa d'inserció han augmentat un 15,1%.

Més pobresa i marginació social

En resum, veiem que el nombre de persones beneficiàries de prestacions es va reduint cada mes que passa, amb el risc d'augment de pobresa i de marginació social que això representa.

A Espanya, la xifra de persones aturades a principis del 2013 ja ha superat 6.200.000 persones, amb una taxa d'atur del 27,2%, i continuem veient que la situació del nostre mercat de treball continua sense indicis de millora i que no hi ha signes positius ni de reactivació de l'economia ni de creació de nous llocs de treball.

La taxa d'atur a Catalunya ja supera les 900.000 persones aturades

És per tot això que des de CCOO de Catalunya exigim una nova política per sortir de la crisi i per crear feina i llocs de treball que no es basi en les retallades ni a fer més precàries les condicions laborals.

Volem una política més justa que ajudi a canviar el model de producció, que potenciï l'estat del benestar i que consideri les persones i la creació de llocs de treball com a elements més importants. Per això, cal que es modifiquin els impostos existents, per fer-los més justos, que es mantingui el sector públic i els seus treballadors, i que s'estableixin mesures per reactivar l'economia. Demanem que hi hagi més protecció per a totes les persones que s'han quedat sense feina i que també esgoten les prestacions i els subsidis d'atur sense haver trobat un nou lloc de treball. Els aturats i aturades sense ingressos han de tenir alguna altra sortida, i per això demanem que es creï la renda garantida de ciutadania, a fi que assegurï uns ingressos mínims a qui no disposi de mitjans per aconseguir-los.

La mobilització continua

Des de CCOO de Catalunya continuem mobilitzant-nos contra les retallades i les privatitzacions en diversos sectors econòmics, per tal de poder recuperar els drets que la reforma laboral ens ha pres. Volem restablir el poder de la negociació col·lectiva, la capacitat adquisitiva dels sous, els serveis públics de qualitat i la protecció social que teníem.

A més, lluitem perquè es retiri la reforma laboral, ja que creiem que només serveix per empitjorar i prolongar la situació de crisi econòmica, per destruir llocs de treball i per fer més precàries les condicions laborals de molts altres. També demanem al Govern espanyol que creï noves fórmules de protecció social i econòmica per al nombre creixent de persones que no tenen ni feina ni ingressos, ja que cada dia que passa hi ha més persones aturades desprotegides.

Avancem cap a una xarxa de solidaritat a Catalunya

Des de CCOO de Catalunya, juntament amb associacions de veïns, ONG i entitats socials i d'immigrants estem avançant en la construcció d'una xarxa de solidaritat en l'àmbit de Catalunya per ajudar a combatre els efectes de la crisi en les persones més vulnerables.

A diversos territoris, com el Baix Llobregat, CCOO ja participem activament en projectes solidaris en xarxa com aquest, i ara volem portar l'experiència a la defensa de les persones desocupades o amb dificultats socials a escala nacional.

L'atur és el principal problema social al nostre país i CCOO defendem els interessos de totes les persones treballadores, tinguin feina o no, entenent la solidaritat com l'equilibri de les desigualtats i fugint de la caritat.

Treballant en xarxa amb altres entitats aprofitarem les fortaleses de cada una d'elles i podrem abordar de manera integral temes com la cerca de feina, les ajudes per als fills en edat escolar o la millora de l'autoestima de les persones afectades, entre d'altres, des de la participació, la laïcitat i la solidaritat. ■ **Marc Contijoch**

CCOO facilita que 22 joves facin formació professional dual a Alemanya

CCOO de Catalunya, a través de la Fundació Paco Puerto, i la Cambra d'Oficis de Colònia han iniciat el projecte The job of my life, que permetrà que 22 joves catalans realitzin la formació professional dual a Colònia (Alemanya).

Davant la situació de crisi actual, molts joves es plantegen anar a treballar a altres països, i des de CCOO, amb aquest projecte pilot, intentem donar-los les eines necessàries perquè puguin fer-ho en les millors condicions possibles i puguin accedir a una feina de qualitat.

Amb contracte de treball

En la formació dual es combinen la formació teòrica i la pràctica laboral en una empresa, amb contracte de treball i amb drets, i és molt adequada per als joves amb dèficits formatius. Ajuda a fer més fàcil l'accés a una feina i fa possible que l'alumnat estigui en contacte amb entorns de treball reals, al mateix temps que aquest adquireix una qualificació professional. Això sí, s'ha de basar sempre en el diàleg social i la col·laboració de les empreses amb els centres de formació professional. El projecte The job of my life tindrà una durada de tres anys lectius, que començaran al setembre del 2013 fins al juny del 2016. Les formacions professionals que es realitzaran a Alemanya seran les especialitats de tècnic en instal·lacions d'aigua sanitària, aire condicionat i calefacció, i la de tècnic elèctric en energia i manteniment d'edificis. ■

Milers de ciutadans es mobilitzen l'1 de Maig i el 28 d'abril contra les retallades

Milers de treballadors i treballadores van omplir els carrers de nombroses ciutats de Catalunya els passats 28 d'abril i 1 de Maig, per protestar contra les polítiques de retallades dels governs de Catalunya i Espanya, les privatitzacions de serveis públics i la pèrdua de drets socials que s'estan produint en els darrers temps.

Els llocs de treball que s'han perdut, les condicions laborals que es posen en perill amb la desregulació dels convenis, dels sous i dels drets laborals, les retallades de serveis públics, l'augment del nombre de llars sense cap tipus d'ingrés, les tisorades als mitjans de comunicació o la repressió de les protestes ciutadanes i el retrocés en drets i llibertats democràtiques són només alguns dels motius que la ciutadania va posar de manifest en les passades mobilitzacions. ■

Trist rècord d'expedients de regulació d'ocupació a Catalunya durant el 2012

A Catalunya, a més de 75.000 persones els va afectar un expedient de regulació d'ocupació.

CCOO de Catalunya ha presentat l'anuari dels expedients de regulació d'ocupació (ERO) de l'any 2012. Aquest estudi, que recull dades procedents de l'Observatori d'Empresa i Ocupació de la Generalitat, permet dibuixar el mapa dels ERO a Catalunya.

Els expedients són un indicador conjuntural de l'activitat de les empreses, o més ben dit, de la seva pèrdua d'activitat. Per això, aquest treball reflecteix molt oportunitatament l'afectació de la recessió econòmica actual en el teixit productiu català.

Les mesures de suspensió temporal, de reducció de jornada o de rescissió de contracte expressen, habitualment, una situació d'aturada de l'activitat empresarial, sovint relacionada amb la conjuntura del mercat. En el context de l'actual crisi econòmica i financera, els expedients revelen, en certa mesura, aspectes com caiguda de la demanda interna, dificultats de finançament, etc., en l'activitat de les empreses.

L'informe destaca el fet que l'any 2012 s'ha batut el rècord pel que fa a presentació d'expedients de regulació d'ocupació des que es va iniciar la crisi. Es van presentar un total de 5.494 ERO, cosa que suposa un 71,6% d'increment respecte de l'any anterior. El total d'afectats per ERO va ser de 75.114 persones, de les quals 12.980 van resultar acomiadades per efecte de les rescissions de contracte.

Amb diferència, la demarcació més afectada va ser el Barcelonès, amb 1.535 expedients presentats i no desistits: concretament, la ciutat de Barcelona registra el major nombre d'expedients (1.275) i el major nombre d'afectats (18.202). La segueixen, amb una gran incidència, les comarques del Vallès Occidental, el Baix Llobregat i el Vallès Oriental. Només aquestes quatre comarques de l'Àrea metropolitana de Barcelona concentren el 58,7% dels ERO presentats a Catalunya l'any 2012.

La reforma laboral facilita els ERO

Pel que fa a la variació interanual, cal destacar que és fortament elevada en la majoria de comarques. Els majors increments es donen a comarques amb poc pes industrial, on encara no s'havia manifestat tan cruament l'impacte de la crisi. El sobtat creixement d'expedients s'explica també per l'efecte facilitador que ha representat la darrera reforma laboral del Govern del PP, atès que ha suprimit l'autorització administrativa.

Aquest anuari, amb el preocupant creixement del nombre d'ERO el 2012, esdevé una radiografia econòmica del país, ja que mostra la caiguda de la producció i dels serveis com a resultat de les polítiques d'austeritat que deprimeixen el consum intern.

Les dades ajuden a confirmar que la reforma laboral ha estimulat, en certa manera, moltes empreses a utilitzar el mecanisme dels expedients per aprimar plantilles i fer acomiadaments, aprofitant l'estalvi de l'autorització administrativa i l'abaratiment de les indemnitzacions.

L'ocupació i la reactivació econòmica no semblen recuperar-se, i la combinació entre la reforma laboral i el desert de polítiques industrials actives està tenint unes conseqüències nefastes per a l'economia. Es continua destruint ocupació i teixit productiu, i des de CCOO s'observa amb preocupació com les conseqüències de la pèrdua d'activitat econòmica, sobretot la industrial, poden ser letals per a la supervivència de sectors tradicionals a Catalunya, que poden desaparèixer definitivament. ■

**El mapa dels ERO està disponible al web de CCOO de Catalunya:
http://www.ccoo.cat/pdf_documents/2013/ANUARI_ERO_2012.pdf**

El papel del sindicato en los expedientes de regulación de empleo

La presència sindical redueix l'efecte negatiu d'un ERO

Cuando hablamos de expediente de regulación de empleo (ERE), ya sea por suspensión de contrato, reducción de jornada o despido colectivo, el papel del sindicato, antes o después de la reforma del 12 de febrero del 2012, siempre tiene como objetivo garantizar los derechos de los trabajadores y trabajadoras.

No hay que olvidar que el 99,9% de los ERE son siempre presentados por la empresa y que la intervención del sindicato durante el periodo de consultas no es solo de carácter sindical —a través del comité de empresa o de la sección sindical o con el apoyo de las estructuras del sindicato—, sino que en la mayoría de los casos también se requiere de asesoría jurídica y económica. Es decir, ponemos a disposición de todos los trabajadores y trabajadoras, sean afiliados o no, todos los medios necesarios, con el objetivo de salvar el máximo de empleos, y, si ello no es posible, que el ERE finalice con las mejores condiciones para los trabajadores y trabajadoras en términos de reciclaje, formación y recolocación, o bien con la mejor indemnización posible.

Con la reforma laboral, el Partido Popular, con el apoyo de CiU, se ha planteado como objetivo, entre otras cuestiones, que las empresas puedan despedir de forma más fácil, más rápida y más barata. Para ello se han introducido modificaciones que amplían las causas económicas, y se modifican y se amplían las causas técnicas, organizativas o de producción. Pero por si no fuera suficiente, desaparece la autorización administrativa, una competencia que hasta ese momento era de la Generalitat de Catalunya. Las consecuencias: la judicialización del conflicto, el intento de una menor relevancia de la intervención del sindicato en el proceso y, como resultado, una importante reducción de la indemnización a pagar por parte de la empresa. ■ **José Cachinero Triviño**

La conflictivitat afecta tots els sectors

Passen els mesos i continuem sentint casos de conflictes a diferents empreses. Per exemple, a la indústria, CCOO ha donat suport a les mobilitzacions impulsades a Maxion Wheels (antiga Hayes Lemmerz Manresa); TUBSA Automoción, de Sant Just Desvern; Alstom Wind Barcelona; FICOSA Electronics, de Viladecavalls; la carrossera NOGE, d'Arbúcies; Componentes Vilanova, de Vilanova i la Geltrú; Ros Roca, de Lleida; Dominion, de Girona, o la central tèrmica del Besòs (ENDESA).

La Federació de Serveis a la Ciutadania (FSC) ha hagut de fer costat als treballadors de PortAventura, Diputació de Barcelona, FGC - Explotació Vall de Núria, Ports de l'Estat, Teatre Nacional de Catalunya o les autopistes AUTEMA. Quant als mitjans de comunicació, no es poden obviar les vagues a Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio, Gráficas de Prensa Diaria (editora d'*El Periódico*), l'Agència Catalana de Notícies (ACN) o La Xarxa.

En el sector turístic i de l'hostaleria, destaquen les mobilitzacions al Grup Orizonia, Europea de Cuinats (Grup SEHRS) al Camp Nou, la cadena NH Hoteles, Hotusa Hotels o Decathlon. El personal de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) o de la Universitat de Barcelona (UB) també ha fet pública la seva queixa per les retallades que estan patint. A CaixaBank, Barclays, CatalunyaCaixa o Banc Mare Nostrum (BMN), CCOO ha donat suport als treballadors.

En la construcció, esmentarem protestes a Ciments Molins, de Sant Vicenç dels Horts, o FCC Construcció; en el sector agroalimentari, a Europastry, de Sarrià, i a Arcobaleno Euroforestal, de Sabadell. Al sector tèxtil i químic, destaca el suport sindical a les plantilles de Basi (proveïdor de Lacoste), de Badalona; Aninoto, de Sabadell, o Ercros, de Flix. La Federació de Serveis Privats ha rebutjat l'ERO a Externalia, empresa de neteja de les escoles de Vic.

Bons acords

L'acció sindical i organitzada se sol reflectir en bons acords que beneficien els treballadors i treballadores, com els obtinguts a GE Power Controls, de Sant Vicenç de Castellet —on es farà un pla de reindustrialització—; a Derbi, de Martorelles —amb una millora de les condicions de l'ERO—; a Predinsa, de Santa Oliva —on la plantilla podrà cobrar—; a COMSA EMTE —on es redueix l'efecte de l'ERO—; a Ediltec Aislamientos, de les Borges Blanques —resolent problemes derivats de la situació econòmica—; al Grup Freixenet —més estabilitat laboral—, o les sentències favorables a MAESSA (MAETEL) i a COBRA Instalaciones y Servicios. ■

Augmenta l'evasió d'impostos per part de les grans fortunes i empreses

La Plataforma per una Fiscalitat Justa, Ambiental i Solidària agrupa més d'una vintena d'organitzacions i entitats de la societat civil preocupades per l'evolució del nostre sistema fiscal i pel model de societat que se'n deriva. La Plataforma creu fermament que un sistema fiscal regressiu contribueix clarament a grans cotes de desigualtat i d'exclusió social.

En relació amb les dades sobre frau fiscal a Espanya, la Plataforma sosté que el volum de l'economia submergida s'estima en un 23,3% del PIB i que el frau fiscal que se'n deriva és practicat en un 71,8% per grans fortunes, corporacions empresarials i grans empreses. A més a més, es disposa d'informacions complementàries en una memòria de les actuacions de l'Administració tributària, dades resultants de l'amnistia fiscal, tinença de bitllets de 500 euros, etc., segons les quals les principals evasions fiscals provenen de les grans fortunes i empreses. Aquests

fets confirmen i avalen les tesis que sosté la Plataforma.

Diverses dades expliquen que l'evasió d'impostos per part de grans fortunes i empreses està creixent. Així, els diners en paradisos fiscals se situarien en una forquilla d'entre 17 i 26 bilions d'euros, xifra que ha crescut des del 2009.

Lluita insuficient contra el frau fiscal

Evidentment, les dades de què disposa la Plataforma són fruit d'estimacions i no són un càlcul exacte, atesa la naturalesa submergida d'aquesta activitat econòmica. Malauradament, ni l'Agència Tributària ni el Ministeri d'Hisenda no treballen en cap estimació del frau fiscal a Espanya, ni tampoc el fan públic, i així n'impedeixen la lluita i la persecució a l'Estat espanyol. La Plataforma considera prioritari i urgent revisar tots els sistemes de gestió que permetin reduir

aquest frau amb més control, seguiment, avaluació, reducció de procediments i fórmules de col·laboració entre administracions i ens públics.

Finalment, la Plataforma denuncia la reiterada criminalització de la pobresa i la utilització d'aquells que més estan patint la crisi com a boc expiatori d'aquesta. Així doncs, afirmacions habituals i gratuïtes com ara "la majoria de ciutadans evadeixen impostos" o bé "tothom ha viscut per sobre de les seves possibilitats" suposen un intent de coresponsabilitzar tota la ciutadania de la mateixa manera i d'evitar la depuració de responsabilitats davant d'una crisi que té culpables, que són una minoria i que en molts casos s'estan beneficiant d'aquesta situació.

La Plataforma continua exigint que es lluiti i es treballi contra el frau fiscal, i que s'aturi ja el procés de regressió fiscal que contribueix a un sistema que està deixant cada cop més gent als marges. ■

CCOO dona suport jurídic als afectats per participacions preferents

CCOO considera que les participacions preferents i el deute subordinat, que van ser comercialitzats com

exigim que es depurin responsabilitats entre aquells que realment van fomentar, autoritzar i supervisar la comercialització d'aquests productes (directius de les entitats, Banc d'Espanya, CMNV, governs central i autonòmics).

a productes d'estalvi entre centenars de milers de ciutadans i ciutadanes amb perfil de petits estalviadors, han de ser tractats com qualsevol altre dipòsit protegit pel fons de garanties de dipòsits. CCOO denuncia que mentre que s'han destinat milions de diners públics per al rescat de les entitats financeres, sense que s'hagin depurat responsabilitats, no es dona el mateix tracte als estalviadors als quals s'aplica la quitança.

Un segon col·lectiu perjudicat per aquest problema és el dels treballadors i treballadores de les entitats financeres, que es van veure obligats a comercialitzar aquests productes; molts d'ells també han estat afectats com a estalviadors.

Cal no oblidar que en el cas dels petits estalviadors, en la majoria de casos, es tracta de dipòsits que corresponen als estalvis generats per tota una vida de treball, o bé els imports d'indemnitzacions per acomiadament, entre d'altres. Per això,

CCOO exigim que es doni un ús adequat als recursos públics abocats al sistema financer, garantint la totalitat dels estalvis als clients i utilitzant les entitats sanejades amb diner públic per fer la funció de banca pública, la qual ha de fer fluir el crèdit a les famílies i a l'economia productiva.

CCOO posa a disposició de les persones afectades els seus mitjans jurídics perquè puguin canalitzar les seves demandes judicials. ■

Podeu demanar cita al telèfon 93 481 27 80, en horari d'atenció al públic de 10 h a 13 h i de 16 h a 18 h, de dilluns a dijous, i els divendres només als matins.

De nou, una reforma de pensions injusta, innecessària i unilateral

Un cop més, el Govern central ha obviat els instruments de concertació –el Pacte de Toledo i la Mesa de Diàleg Social–, i, de forma unilateral, ha imposat reformes del sistema de pensions que contravenen allò que es va pactar en l'Acord de pensions del 2011.

El Reial decret llei 5/2013 –novament la fórmula de real decret llei com a modalitat legislativa perquè el poder legislatiu modifiqui pel seu compte allò que el Parlament hauria d'haver debatut com a llei– suposa un enduriment de les condicions d'accés a la jubilació parcial i la modificació de les mesures de caràcter econòmic que afecten els acomiadaments col·lectius i una retallada addicional del subsidi d'atur per a majors de 55 anys. Aquesta nova reforma de les pensions és injusta i innecessària. La Llei 27/2011 ja introduïa ajustaments que garantien la viabilitat del sistema, però la majoria absoluta al Parlament permet al Govern del Partit Popular materialitzar un pla de reformes que té com a objectiu fer recaure sobre els treballadors i treballadores el cost de la crisi, en forma d'empitjorament de les condicions de treball i remuneració, major vulnerabilitat davant l'acomiadament, menys capacitat per a la negociació col·lectiva i un enduriment de les condicions per accedir a les pensions de la Seguretat Social. En definitiva, la lògica d'aquesta norma imposada és reduir la protecció social de les persones. La crisi torna a servir d'excusa per carregar-s'ho tot, fins i tot les pensions.

Els principals canvis que s'introdueixen fan referència a la jubilació anticipada i parcial. La jubilació anticipada involuntària, és a dir, la que es produeix per acomiadament o pèrdua involuntària de la feina, es manté en 33 anys de cotització mínima exigida, però s'empitjoren els

coeficients reductors per avançament i es limiten a 4 els anys d'avançament sobre l'edat ordinària de jubilació. Aquestes modificacions suposaran perjudicis per als treballadors que, en contra de la seva voluntat, han perdut la feina en la darrera etapa de la seva vida laboral.

Tot i que es manté la jubilació anticipada voluntària, un avenç aconseguit en l'Acord del 2011, s'ha endurit quant als anys de cotització mínima, que passen a ser 35, i s'han endurit també la majoria de coeficients reductors.

Adéu a la jubilació parcial

La reforma impossibilitarà la continuïtat, a la pràctica, de la jubilació parcial –una modalitat que ha servit per rejuvenir plantilles a moltes empreses i com a instrument per al manteniment de l'ocupació–, perquè l'accés a la jubilació anticipada o ordinària hauria suposat l'amortització de molts llocs de treball que s'han mantingut mitjançant els contractes de relleu vinculats a les jubilacions parcials. Els canvis més rellevants són l'ampliació de la jornada mínima treballada –del 25% al 50%–, la limitació de forma progressiva fins a 2 anys del màxim d'avançament de la jubilació i l'increment del percentatge de cotització fins al 100% tant per a l'empresa com per al jubilat parcial. El contracte de relleu s'haurà de prolongar 2 anys després de la fi de la jubilació parcial.

Càstig als majors de 55 anys

Al marge dels canvis sobre pensions, la reforma introdueix la quarta modificació consecutiva del subsidi d'atur per a majors de 55 anys. En primer lloc, s'elimina el subsidi per a majors de 52 anys, que es transforma en un subsidi per a més grans de 55 anys; es redueix, del 125% al 100%

La lògica d'aquesta norma imposada és reduir la protecció social de les persones. La crisi torna a servir d'excusa per a carregar-s'ho tot, fins i tot les pensions

sobre la base de cotització mínima, la cotització vinculada al subsidi, i es limita el temps màxim per percebre'l a la primera edat en què es pugui accedir a la jubilació anticipada o ordinària. El RDL 5/2013 amplia a tots els ingressos familiars el límit per tenir-hi dret. La combinació de modificacions tindrà un efecte devastador sobre la protecció de les persones aturades de més edat, perquè endarrerirà 3 anys l'accés al subsidi i a la cotització, redueix la quantia de la futura pensió i obliga a anticipar la jubilació, cosa que comportarà l'aplicació de coeficients reductors i castigarà el creixent nombre de famílies que donen aixopluc als seus membres a l'atur. Hem de mantenir la mobilització contra l'estratègia del PP de carregar-se el model social i de protecció que ha suposat el sistema de pensions, i hem d'exigir que les reformes de les pensions se segueixin produint amb el consens polític i social que el diàleg social garanteix. ■ **Cristina Faciaben**

CCOO rebutja la modificació de la Llei de les baixes mèdiques perquè dona a les mútues poder sobre les malalties comunes

Amb l'excusa que és necessari disminuir la burocràcia que comporten els processos de baixa per incapacitat transitòria (IT) com l'expedició de comunicats de confirmació setmanals, el Govern de Mariano Rajoy ha preparat un nou reial decret per modificar la legislació sobre les baixes mèdiques per malalties comunes, facilitar que les mútues puguin donar l'alta mèdica, justificar l'elaboració d'aquest reial decret i "incrementar, encara més, els mecanismes de control i seguiment de les prestacions, especialment les de la incapacitat temporal, a fi d'evitar l'absentisme injustificat..."

Amb això s'aconsegueixen dos objectius: restar capacitat de decisió a la sanitat pública sobre els problemes sanitaris de la societat i permetre als empresaris prendre decisions, per via interposada, sobre les baixes laborals dels seus treballadors.

El projecte de reial decret d'Incapacitat Transitòria del Govern del PP suposa un nou atac contra els drets laborals i socials dels treballadors i les treballadores, una reforma ideològica basada en criteris merament econòmics que atempten contra la salut dels ciutadans i ciutadanes i que té una eficàcia nul·la.

ÉS UN PROJECTE INJUST, INEFICAÇ I INNECESSARI

Facilita l'acomiadament de treballadors i treballadores amb baixes mèdiques inferiors a vint dies

Aquesta modificació de la legislació permet el control de la IT per les mútues des del primer dia de baixa (sense que tinguin la gestió fins al setzè dia), i possibilita l'alta mèdica per silenci administratiu si en el termini de quatre dies des que la mútua presenta la proposta de l'alta, el metge del servei públic de salut no contesta.

Després de la darrera reforma laboral, són les baixes mèdiques inferiors a vint dies les que computen a efectes d'acomiadaments.

Provoca indefensió jurídica del treballador i atempta contra el dret a l'assistència sanitària

Al treballador o treballadora, no se li concedeix la qualitat de part interessada, tal com regula la normativa de nivell superior a aquest projecte de reial decret d'IT, i elimina els drets que les persones treballadores tenien per llei.

Atempta contra el dret a la confidencialitat i a la protecció de les dades mèdiques i personals del treballador

Les mútues poden accedir a la història clínica del treballador o treballadora del servei públic de salut, però sense demanar el consentiment del treballador i sense que aquest se n'adoni, sobretot tenint en compte que les mútues són associacions d'empresaris i, per tant, privades.

Suposa una invasió competencial en relació amb les comunitats autònomes

Fins ara, la llei estatal regulava el que s'havia de fer en els processos d'incapacitat temporal, i les comunitats autònomes determinaven com fer-ho. Aquest projecte de reial decret trenca aquest esquema, i les comunitats autònomes ja no poden determinar com realitzar i executar les normes jurídiques.

En altres paraules, el sistema sanitari públic de les comunitats autònomes és merament subsidiari de l'Estat, cosa que suposa una recentralització no prevista en la Constitució. Així, a Catalunya, que va ser la primera comunitat a rebre el traspàs de competències en sanitat, deixa sense paper ni contingut les funcions d'òrgans com l'ICAMS (Institut Català d'Avaluacions Mèdiques i Sanitàries) i dels metges del servei públic de salut en relació amb l'alta mèdica.

No serveix per reduir l'absentisme

Aquesta norma no té sentit, ja que dona prioritat a la reducció de les baixes mèdiques en comptes de garantir una protecció eficaç de la salut i de l'assistència sanitària als treballadors i les treballadores, tenint en compte la disminució significativa de l'absentisme que hi ha hagut al nostre país en els darrers temps. Això no vol dir que els treballadors i les treballadores estiguin més sans, ja que a la vegada que es redueix l'absentisme s'incrementa el presentisme a la feina, és a dir que cada cop són més els treballadors que van a treballar malalts. ■ **Lluïsa Montes**

La por dels treballadors a perdre la feina provoca la reducció de les baixes laborals a Catalunya

L'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques i Sanitàries, organisme oficial que registra les baixes per malaltia, ha elaborat el seu informe de l'any 2012. Aquest informe recull una dada molt significativa: en l'últim any, s'han reduït un 7,4% les baixes a Catalunya entre la població activa. Els experts diuen que aquesta dada no significa que la gent tingui menys malalties, sinó que, tot i estar malalts, s'esforcen per anar a treballar i no accepten la baixa. Un bon nombre de treballadors ho fan perquè tenen por de perdre la feina i d'altres no poden perdre part del salari que els treuen per estar de baixa, ja que és insuficient o en molts casos ha estat retallat. I això és conseqüència directa de la retallada de drets laborals que ha suposat la reforma laboral del Govern del Partit Popular.

L'última reforma laboral certament és molt agressiva amb les persones que cauen malaltes o tenen pitjor estat de salut, i precaritza encara més les condicions de treball. La reforma laboral indica en l'article 18 que nou dies d'absència laboral en dos mesos consecutius, encara que estiguin justificats per un metge, són suficients per acomiadar el treballador, amb l'excepció d'una sèrie de malalties greus com, per exemple, el càncer. Els empleats públics perceben el 50% del salari fins al tercer dia de baixa, i del quart al vintè cobren el 75% d'un sou ja molt retallat. Quant a l'empresa privada sense conveni o amb un conveni que no ho millori, els treballadors no cobren res els tres primers dies de baixa, i del quart al vintè dia cobren només el 60% del sou.

Presentisme laboral

Amb aquesta dura normativa, no és estrany que les dades de baixes laborals per malalties comunes, no per accidents de treball o de trànsit, estiguin minvant a Catalunya i que, per contra, augmenti el que es coneix com a presentisme laboral (anar a treballar quan la salut del treballador requeriria una baixa). Ara és habitual veure a la feina treballadors amb dolor,

febre o malalties contagioses. Això pot tenir conseqüències molt negatives per al treballador, per als seus companys i per a la mateixa empresa. Aquesta situació pot provocar contagis en cadena entre els treballadors que estiguin en un mateix espai, o entre els usuaris de serveis, com pot ser la sanitat o l'educació.

A Espanya, més del 70% dels treballadors no agafen mai cap baixa laboral i, si l'agafen, la majoria són de curta durada: el 67% no arriba als 15 dies. L'Enquesta europea de condicions de treball mostra una dada eloqüent: el 40% dels treballadors manifesten que en algun moment en l'últim any han anat a treballar estant malalts. Les dades demostren que l'absentisme laboral no és un problema del nostre mercat de treball, malgrat que algun sector empresarial estigui interessat a difondre la idea que un treballador és absentista quan falta a la feina, sigui pel motiu que sigui, fins i tot per vacances o un permís de maternitat, i això no és correcte. Absentisme és l'absència al lloc de treball per causa d'una incapacitat temporal.

Ara bé, les dades demostren que, majoritàriament, la gent no va al metge ni agafa baixes laborals. Segons l'Enquesta de riscos psicosocials de l'Institut Sindical de Treball, Ambient i Salut de CCOO, en funció de la representació que tenen els treballadors a les empreses, aquests exerceixen més o menys els seus drets, i veiem com el nombre de visites mèdiques o de baixes laborals cau en picat si no hi ha delegats sindicals a l'empresa.

A Espanya, més del 70% dels treballadors no agafen mai cap baixa laboral

Plans de reducció de l'absentisme laboral

En algunes empreses s'han fet plans de reducció de l'absentisme laboral, que han de tenir l'objectiu de garantir els drets de les persones treballadores i intervenir sobre les causes que provoquen les incapacitats temporals, a fi de millorar les condicions laborals. En alguns casos, però, es provoca l'efecte contrari i es premia el presentisme laboral, amb compensacions econòmiques que discriminin salarialment els treballadors amb més problemes de salut i, en especial, les dones. Absentisme i presentisme laboral són dues cares d'una mateixa moneda. La pretensió empresarial és retallar al màxim el temps que un treballador està malalt i accelerar que s'incorpori a la feina. A més, la reforma laboral dóna eines a l'empresari per amenaçar el treballador amb l'acomiadament. Les mútues, en comptes d'actuar per la prevenció de la salut, juguen a favor de l'empresari, i per retallar costos miren de reduir el període de recuperació de la salut del treballador. ■

Signa la campanya: l'aigua, un dret universal

La privatització de la gestió de l'aigua ha fet augmentar el rebut entre un 18 i un 33%

L'aigua és una font de vida i un dret universal, però és un recurs escàs i de la seva gestió se'n deriven diverses conseqüències socials, ambientals i econòmiques.

Com a bé públic, el seu accés s'ha de considerar com un dret de les persones i no es pot tractar com una mercaderia més, lligada al mercat de l'oferta i la demanda. En els darrers temps, els processos de privatització de la gestió de la distribució i el sanejament de l'aigua que estem vivint a Catalunya han fet que tant els sindicats com altres associacions haguem alertat de les conseqüències desastroses que això pot tenir i de l'augment desproporcionat del rebut de l'aigua.

La Generalitat ha privatitzat l'empresa Aigües Ter Llobregat, que és la responsable de l'abastament d'aigua a uns cinc milions d'habitants i a bona part de l'activitat econòmica catalana. Així, la gestió de l'aigua serà privada durant els propers 50 anys i això ja ha suposat que el rebut de milions de persones i de milers de petites empreses hagi augmentat entre un 18 i un 33% durant l'any 2012.

Aquesta privatització significa una hipoteca i una greu pèrdua de la capacitat de gestió de l'aigua per a les properes generacions, i ha traslladat els beneficis als accionistes de les grans corporacions a costa dels consumidors i usuaris de l'aigua. És per això que des de CCOO de Catalunya donem suport a la iniciativa ciutadana europea pel dret a l'aigua, que ja ha recollit més d'un milió i mig de signatures, i volem intensificar el debat al voltant del model de gestió de l'aigua necessari per millorar la nostra societat en aspectes com la lluita contra la pobresa, la mitigació del canvi climàtic, la disponibilitat d'aliments, la qualitat de la salut o el deteriorament de diversos ecosistemes. ■

Pots signar:

**al web www.right2water.eu/es
o als locals de CCOO i a la majoria
d'ajuntaments de Catalunya.**

ATLANTIS
grup assegurador

El servei assegurador de

**Contracta ara la teva assegurança
d'Auto i aconsegueix...**

4 Mesos Gratis

Informa't al teu sindicat
o als telèfons:

901 500 400
93 496 47 97

El *Pacte Més Indústria*, una apuesta decidida de CCOO por la industria catalana y el cambio de modelo productivo

En tan solo cinco meses, la plataforma *Pacte Més Indústria* ha sido capaz de situar la política industrial en el centro del debate político y social

La crisis económica está castigando fuertemente nuestro tejido industrial, debido fundamentalmente a las importantes debilidades que tiene en comparación con otras regiones industriales de Europa, como son la pequeña dimensión de nuestras empresas, avanzando en los últimos años en una importante pérdida de la dimensión media; la tendencia a la terciarización, con la consiguiente pérdida de peso de la industria manufacturera; una baja intensidad tecnológica y una excesiva dependencia del crédito; una importante falta de planificación a medio y largo plazo, así como la falta de inversión en investigación y desarrollo. Todo ello a pesar de que, con la fuerte caída del mercado interior, un buen número de empresas catalanas sobreviven gracias a su capacidad exportadora.

Lapidación de la política industrial

A pesar de la situación, la victoria electoral de CiU en el año 2010 supuso la lapidación de toda política industrial activa en Catalunya, volviendo a los tiempos de que "la mejor política industrial es la que no existe". Las consecuencias fueron inmediatas: quedaba sin efecto el Plan de Política Industrial 2010-2020. Se dejaba en el invernadero el Acord estratègic 2008-2011, que significaba una apuesta por la internalización de la economía catalana y la calidad del empleo. Posteriormente, con la aprobación de la Ley Ómnibus, se expulsa a los agentes sociales de más de cuarenta ámbitos de participación y diálogo social, y con ello desaparece del Consell de Política Industrial de Catalunya, principal instrumento de diálogo y concertación social de políticas industriales en Catalunya.

En nuestro x Congreso hicimos una apuesta clara por la industria, pero también por un nuevo modelo productivo que lleva consigo un nuevo modelo de desarrollo económico y de competitividad, desde el convencimiento de que ni las reformas del mercado de trabajo ni los ajustes macroeconómicos son políticas eficaces para cambiar la situación. Solo daremos un giro a la actual situación con políticas industriales que ayuden a las empresas a cambiar para hacerlas más competitivas y abiertas a los mercados exteriores.

También acordamos la estrategia para llevarlo a cabo, que pasaba por trabajar en la creación y el mantenimiento de espacios de concertación social, impulsando al mismo tiempo iniciativas que nos permitieran establecer plataformas de colaboración con entidades sociales e instituciones relacionadas con el cambio de modelo productivo y el refuerzo de la política industrial. Esta política nos permitió que, el pasado 3 de diciembre del 2012, se constituyera la plataforma *Pacte Més Indústria*, que agrupa a las instituciones más representativas de la sociedad catalana en defensa de la industria y por un nuevo modelo productivo: agentes económicos y sociales, universidades y otras instituciones de la sociedad civil.

Ante la ausencia de una política industrial activa y la desaparición de los espacios de concertación y diálogo social en Catalunya, la incapacidad por parte del Govern de Catalunya de construir una estrategia que permita avanzar en la transformación del modelo industrial, sumado al nulo interés por impulsar dinámicas que impliquen al conjunto de la sociedad organizada en el tan necesario cambio de modelo productivo, la plataforma *Pacte Més Indústria* en tan solo cinco meses ha sido capaz de situar la política industrial en el centro del debate político y social. En los próximos días concluirán los trabajos de las distintas comisiones y grupos de trabajo que durante estos meses han estado trabajando en una propuesta construida sobre la base del consenso del conjunto de los agentes sociales, las universidades, colegios profesionales y demás sociedad civil organizada, y que será presentada al conjunto de la sociedad en un gran acto que realizaremos en el paraninfo de la Universidad de Barcelona el día 27 de junio.

También, fruto de la presión sindical y social, en los próximos días abriremos de nuevo el espacio de concertación social en Catalunya, que nunca debió de desaparecer, como es el Acord estratègic. La política industrial tiene que ser uno de los elementos centrales del nuevo Acord, y es aquí donde deben confluir los trabajos y las propuestas que durante estos meses hemos estado trabajando con la plataforma *Pacte Més Indústria*. ■ **José Cachinero Triviño**

La reforma laboral pretén fulminar els convenis i posa els drets laborals i els salarials a mans dels empresaris

La reforma laboral del Govern del Partit Popular juga clarament a favor dels empresaris. Precisament un dels objectius i, a la vegada, una part de les més desconegudes d'aquesta contrareforma és l'intent de reduir dràsticament els salaris i els drets dels treballadors, aconseguits durant anys i anys, per la via de debilitar la negociació col·lectiva, és a dir, els convenis col·lectius. Fins ara quan un conveni caducava es prorrogava automàticament, però això s'ha acabat i pot tenir unes conseqüències nefastes per als treballadors i les treballadores del nostre país.

La reforma laboral del PP vol tocar de mort les relacions laborals de Catalunya i Espanya. Els seus efectes poden ser demolidors, amb convenis bloquejats, atur desbocat, menys cobertura social, més acomiadaments individuals i col·lectius, més precaritat i més conflictivitat. La reforma laboral té l'obscur objectiu de reduir els salaris i les condicions laborals dels treballadors a les empreses desactivant els convenis col·lectius i devaluant la negociació col·lectiva. I això vol dir que es potencia la relació individual del treballador amb l'empresa.

Precisament, una de les perles de la reforma laboral que ha tingut millor acollida entre l'empresariat ha estat la desaparició de la vigència d'un conveni col·lectiu quan aquest caduca. Fins ara quedava prorrogat fins que se'n signava un de nou i això és el que es coneixia com a ultraactivitat, però la reforma ha eliminat aquest concepte. La reforma laboral, que es va començar a aplicar el mes de juliol del 2012, recollia que davant dels convenis denunciats o caducats hi havia un any de temps per negociar un conveni nou. El juliol d'aquest any és la data límit per a molts convenis. Sense acord entre els negociadors, entre la patronal i els representants dels treballadors, el conveni decau i s'aplica, als

treballadors, el conveni d'àmbit superior, si n'hi ha. Però aquest també pot haver perdut la vigència i aleshores es pot produir un autèntic daltabaix dels drets laborals i salarials dels treballadors i treballadores.

Adéu als drets laborals?

Què passa quan el conveni col·lectiu perd la vigència? Resumidament, i perquè s'entengui, totes les condicions que recollia el conveni i que s'aplicaven al treballador desapareixen. Aleshores se li aplica un conveni d'àmbit superior, però si no n'hi ha o també està anul·lat, se li apliquen les normes legals de caràcter mínim com l'Estatut dels treballadors o el salari mínim interprofessional, i pot perdre també la categoria professional.

I què passa amb el salari? Si hi ha un conveni d'àmbit superior es passa a cobrar un nou salari, normalment més baix que el que es tenia. Però si no hi ha aquest conveni, es passa a cobrar el salari mínim interprofessional: 645,40 euros.

Amb la desaparició del conveni col·lectiu de referència, canvien les condicions laborals fonamentals com la jornada laboral, que sempre serà de 40 hores setmanals, o la desaparició de l'antiguitat a la nòmina, així com altres complements econòmics o primes. Només correspondran 30 dies de vacances l'any, com fixa l'Estatut dels treballadors, i es deixaran de percebre increments salarials més enllà dels que decideixi el Govern de torn per al salari mínim, normalment per sota de la mitjana dels preus.

La patronal, encantada de la vida

L'any 2010, a l'Estat espanyol, hi havia uns 5.000 convenis que donaven cobertura a més de 10 milions de treballadors. Dos anys després, els convenis s'havien reduït a 3.000 i 3 milions i mig de treballadors havien perdut la cobertura. En aquest any 2013, al mes de maig, només s'havien negociat 300 convenis a tot l'Estat amb una afectació de poc més d'un milió de persones. Convenis tan importants com el del metall, la construcció, el transport de mercaderies per carretera de la província de Barcelona, la indústria flequera, etc., s'han vist bloquejats per les patronals agraïdes i encantades de la vida pel gran favor que els ha fet la reforma laboral del Partit Popular. Amb l'actitud de deixar morir els convenis aconsegueixen rebaixar les condicions laborals dràsticament i passar a tenir el millor conveni per a ells, que és aquell que no existeix.

El 7 de juliol poden quedar inactius uns 80 convenis sectorials a Catalunya, que deixaran prop de 600.000 treballadors i treballadores sense conveni col·lectiu. A finals d'any pot finalitzar la vigència de 64 convenis més, que deixaran 470.000 treballadors més sense conveni. El 43% dels convenis col·lectius sectorials que s'apliquen a Catalunya són d'àmbit estatal i, per tant, no es negocien en el nostre territori. És el que passa amb el sector tèxtil, que malgrat tenir la majoria de treballadors a Catalunya, el seu conveni es negocia a Madrid.

**Uns 600.000
treballadors catalans
es poden quedar sense
conveni aquest mes de
juliol**

CCOO ha reclamat al Govern de la Generalitat que s'impliqui en el desbloqueig de la negociació col·lectiva, que defensi de veritat el marc català de relacions laborals i deixi de fer el doble joc de defensar aquest marc a Catalunya i donar suport a una reforma laboral que va en la línia totalment oposada.

Unitat sindical

CCOO i UGT fan front comú contra el bloqueig dels convenis i estan impulsant mobilitzacions contra les retallades de drets laborals. CCOO exigeix a la patronal catalana Foment del Treball la constitució de la mesa de seguiment de l'Acord interprofessional de Catalunya, signat el novembre del 2011, per assegurar la vitalitat dels convenis col·lectius i respectar les regles del joc en les relacions laborals entre empresaris i treballadors, unes regles del joc que ells estan trencant incomplint allò que han signat i que s'han compromès a respectar.

Defensar la negociació col·lectiva, defensar els convenis és defensar la redistribució de la riquesa i evitar un desequilibri encara més gran entre el capital i el treball. Els convenis són un dret al qual els treballadors i les treballadores no podem renunciar. La desaparició dels convenis fa tornar a les relacions laborals de fa un segle i significa un atac sense precedents als nostres drets laborals. No ens podem quedar de braços creuats. ■ **Emili Rey**

Tot el que hem de saber si ens quedem sense conveni col·lectiu

És important que tinguem molt clar què passa si ens quedem sense un conveni col·lectiu de referència i quins efectes tindrà això per a les nostres condicions laborals. La darrera reforma laboral del Govern del Partit Popular posa data de caducitat als convenis i, per tant, es carrega la ultraactivitat. Cal saber, doncs, què significa això.

Què és la ultraactivitat dels convenis col·lectius?

És el període de pròrroga que s'estableix des que finalitza la vigència d'un conveni col·lectiu fins que acaben les negociacions que acorden el següent. Durant aquest període es mantenen les condicions establertes en el conveni caducat.

Què ha fet la reforma laboral amb la ultraactivitat?

La reforma laboral del PP fixa un límit en la ultraactivitat dels convenis. Transcorregut un any des de la denúncia del conveni col·lectiu, sense un nou conveni acordat o un laude arbitral, si no hi ha acord, aquell perd la vigència. Fins ara la ultraactivitat podia ser indefinida.

Què passa quan el conveni perd la ultraactivitat?

Que totes les condicions laborals recollides en el conveni col·lectiu que ens aplicaven desapareixen de cop i se'ns passen a aplicar les d'un conveni d'àmbit superior. Però si aquest no existeix, se'ns aplicaran les normes legals de caràcter mínim, com l'Estatut dels treballadors i el salari mínim interprofessional (SMI) en matèria salarial.

Què passa amb la nostra categoria professional o grup professional?

Sense conveni, deixem de tenir una categoria o un grup professional en funció de l'activitat, la responsabilitat i el coneixement a l'hora d'executar la nostra feina. L'empresa ens pot canviar les funcions sense cap impediment ni atendre cap criteri objectiu.

Què passa amb el nostre salari?

Si existeix un conveni d'àmbit superior, passarem a tenir un nou salari base, normalment més baix que el que teníem. I si no existeix cap conveni, el nostre salari serà el salari mínim interprofessional, que, el 2013, és de 645,40 euros.

Què passa amb els increments salarials?

Si cobrem l'SMI, el Govern de torn serà qui fixarà els increments anuals (hem de recordar que el 2012 la inflació va ser del 2,9% i el Govern el va congelar). Normalment l'SMI s'incrementa per sota de l'IPC o es manté igual, cosa que significa una pèrdua constant del poder adquisitiu.

Què passa amb la jornada laboral anual?

Sense conveni, veurem incrementada la nostra jornada laboral fins a les 40 hores setmanals, que faran que el nostre còmput anual estigui per sobre de les 1.800 hores. La majoria de convenis d'àmbit autonòmic, provincial o d'empresa estan per sota.

Què passa amb l'antiguitat?

Sense conveni, veurem desaparèixer les quantitats econòmiques que cobrem mensualment per aquest concepte.

Què passa amb les primes de producció?

Un altre concepte que desapareixerà de la nostra nòmina, si el teníem amb el conveni col·lectiu.

Què passa amb les vacances?

Sense conveni, només podrem gaudir dels 30 dies per any que fixa l'Estatut dels treballadors i perdrem els altres dies que recollia el conveni. Passarem a dependre de la voluntat de l'empresa per poder gaudir dels dies de vacances i perdrem les quantitats econòmiques que es perceben en ocasions per gaudir-los fora dels mesos d'estiu.

Què passa amb les millores en les situacions d'incapacitat transitòria?

Sense conveni, perdrem qualsevol millora referent a complements per malaltia comuna o accident. Normalment aquest tipus de millores no es troben en convenis d'àmbit superior i tampoc en l'Estatut dels treballadors.

Què passa amb els premis per jubilació o acord sobre jubilació anticipada o parcial?

Si es troben en el nostre conveni i aquest desapareix haurem perdut irremediablement aquestes millores, ja que no les trobarem ni en el conveni d'àmbit superior ni en l'Estatut dels treballadors. ■

La jornada de lluita contra el bloqueig dels convenis dóna fruits

La pressió sindical ja havia funcionat els dies previs, quan les patronals del metall de Catalunya, de la indústria flequera de la província de Barcelona i de xocolates van desbloquejar la negociació col·lectiva

Els sindicats CCOO i UGT van convocar una jornada de lluita el 23 de maig del 2013 per mostrar el seu rebuig a l'estancament de la negociació col·lectiva. Les patronals d'alguns sectors mantienien una actitud de bloqueig que paralitzava la renovació de diferents convenis col·lectius, molts dels quals finalitzaven el 7 de juliol.

A la pràctica, això suposava que aquests convenis no serien prorrogats, perquè amb la reforma laboral del PP, desapareix la ultraactivitat, que permet mantenir les condicions des que finalitza la vigència d'un conveni fins que conclouen les negociacions que acorden el següent.

Així, el dia 23 de maig va ser un dia de vagues, concentracions i manifestacions, amb un ampli seguiment a Catalunya. Cal destacar la important repercussió de la vaga del transport de mercaderies per carretera a la província de Barcelona, que va tenir lloc els dies 23 i 24: hi va participar un 80% de treballadors i treballadores, que reclamaven un conveni just. També és destacable el seguiment de prop del 90% als centres productius del sector de masses congelades. D'altra banda, el sector del lleure educatiu, que ocupa actualment a Catalunya més de 30.000 treballadors i treballadores, va fer vaga amb incidència en el 80% dels centres escolars.

La pressió sindical ja havia funcionat els dies previs, quan les patronals del metall de Catalunya, de la indústria flequera de la província de Barcelona i de xocolates, bombons, caramels i xiclets van desbloquejar la negociació col·lectiva, de manera que les vagues previstes en aquests sectors van quedar anul·lades. Precisament, el 16 de maig va tenir lloc a Barcelona una assemblea conjunta de delegats i delegades al Pavelló Municipal d'Esports de la Vall d'Hebron, que va reunir més de 3.000 persones, per donar suport a la jornada de lluita.

Mobilització al carrer

Al llarg del dia 23, es van celebrar concentracions a Barcelona, Girona, Granollers, Lleida, Mataró, Sabadell, Tarragona, Terrassa o Vic, així com mobilitzacions diverses al carrer, a diferents empreses i sectors: el lleure educatiu, l'ensenyament privat no reglat, els treballadors de la Generalitat, el personal de l'Institut Català de la Salut (ICS) i la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública (XHUP), el sector ferroviari, els treballadors de les estacions d'inspecció tècnica de vehicles (ITV), el sector de les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC), el comerç tèxtil...

Forta mobilització al carrer

El lema "Cap feina sense conveni. Cap persona sense feina" evidenciava la utilitat del moviment sindical per defensar la negociació col·lectiva, que té conseqüències sobre milers de treballadors i treballadores.

A la tarda, la manifestació de Barcelona va reunir 15.000 persones, que van anar des de la plaça de Catalunya fins a la seu de Foment del Treball. En general, doncs, una gran jornada de lluita que ha servit per fer que les patronals prenguin nota de la reivindicació sindical.

Paral·lelament a les mobilitzacions a Catalunya, CCOO, UGT, CEOE i CEPIME van arribar a un acord per prorrogar els convenis col·lectius més enllà del que dicta la reforma laboral. Al tancament d'aquest número, l'acord ha de ser valorat per les patronals territorials i sectorials perquè es pugui desbloquejar la negociació dels convenis. ■ **Eduard París**

Acord a Catalunya per desbloquejar els convenis

El 18 de juny passat es va arribar a un acord entre patronal i sindicats a Catalunya per resoldre el conflicte del bloqueig dels convenis col·lectius. Es tracta d'un protocol que preveu dues vies per desbloquejar la negociació dels convenis, mitjançant la mediació del Consell de Relacions Laborals, on el Govern actuarà de mediador, o bé utilitzant l'arbitratge del Tribunal Laboral de Catalunya. Amb aquest acord d'adhesió voluntària s'espera obrir el camí per resoldre la major part dels conflictes que viu la negociació col·lectiva a Catalunya.

Polítiques valentes, però de veritat

La decisió de la Comissió Europea d'ampliar el termini per reduir el dèficit de l'Estat espanyol al 3%, de l'any 2014 al 2016, venia acompanyada d'una condició: l'aplicació del que alguns anomenen reformes valentes. Sota l'eufemisme no s'amaga la decisió de passar la factura de la crisi als que l'han originat o de prioritzar l'atur per damunt del balanç comptable dels bancs. Ans al contrari. El que la Comissió entén per valentia és rebaixar les pensions, flexibilitzar encara més el mercat laboral o limitar els productes als quals s'aplica el tipus d'IVA reduït. Davant l'evidència que els responsables de la governança europea ni són capaços d'assumir la seva responsabilitat ni tenen la intenció de canviar el rumb que porta a la ruïna el nostre model de benestar, la CES va convocar una setmana de mobilització social i democràtica del 8 al 16 de juny. Un nou avís a la Comissió Europea que la ciutadania està farta de la incompetència que enfonsa l'economia i de la manca de legitimitat de les polítiques que s'estan aplicant. Com reflecteix de manera implacable l'Eurobaròmetre, la desafecció dels europeus creix dia a dia i alimenta l'emergència d'una extrema dreta que està pendent de poder aprofitar la seva oportunitat.

La mobilització convocada per la CES a mitjan juny va demostrar que la ciutadania està farta de la incompetència que enfonsa l'economia a Europa

Ara que falta un any per a les eleccions al Parlament Europeu, que, a partir del 2014, gaudirà de noves competències, aquesta dinàmica és intolerable. Ara és l'hora de polítiques valentes i també d'accions valentes. Però de veritat. Com la que va omplir els carrers el 16 de juny passat. Exigint que la prioritat política la marquin els 26 milions de desocupats que hi ha a Europa. Que es posi punt i final a les retallades de la despesa pública, de la protecció social i dels salaris. Que es respecti el valor i la cohesió que comporta la negociació col·lectiva i el diàleg social. Que s'imposi una fiscalitat gradual i redistributiva amb instruments que evitin l'evasió, el frau, la corrupció o el treball no declarat. Aquestes sí que són polítiques valentes per a Europa. Les que s'apliquen des de la responsabilitat, la coherència i la solidaritat.

■ Ricard Bellera

PER A AFILIATS/ADES

Odont[®]
QUALITY

CLÍNQUES DENTALS

Cuidem més del teu somriure
amb més avantatges

GRATIS visita i diagnòstic complet en 1ª visita

NOMÉS 20€ Higiene bucal (neteja + revisió per sessió)

25% DESCOMPTE en qualsevol tractament

FINANÇAMENT fins a 18 mesos sense interessos

BARCELONA

Roger de Flor, 271
Tel.: 93 459 06 07

HOSPITALET

Av. Ponent, 19
Tel.: 93 448 21 23

SABADELL

Via Alexandra, 12 - 14
Tel.: 93 724 40 99

www.odontquality.cat

Impulsem la ILP per una renda garantida de ciutadania: rescatem persones

A ningú li escapa que l'atur, la precarietat i, per tant, l'empobriment i la pobresa d'àmplies capes socials són el principal problema del nostre país. Un problema agreujat per les polítiques dels governs, que no impulsen la reactivació econòmica necessària per crear ocupació i que, d'aquesta manera, fan augmentar la pobresa i les desigualtats socials.

És en aquest marc que cal dotar-nos d'instruments al servei de les persones en risc d'exclusió social. Per aquest motiu, CCOO de Catalunya i moltes altres entitats, plataformes d'aturats i persones individuals hem impulsat una iniciativa legislativa popular (ILP) per una renda garantida de ciutadania (RGC), com a resposta a la pobresa i l'exclusió social.

Aquesta és una ILP que, davant la inacció del Govern en aquesta matèria, impulsem per desenvolupar un dret previst en l'article 24.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Amb aquesta ILP volem assegurar els ingressos mínims per fer front a les situacions de necessitat de qualsevol ciutadà i ciutadana.

50.000 signatures

En aquests moments, estem en plena campanya per recollir les 50.000 signatures necessàries per portar aquesta ILP al Ple del Parlament de Catalunya i canviar, així, les actuals polítiques del Govern. Però arribar fins a aquest punt no ha estat fàcil, ja que el Govern va voler evitar que la Mesa del Parlament acceptés la sol·licitud d'ILP adduint efectes pressupostaris per no tramitar-la. La pressió que vam exercir va forçar un dictamen dels serveis jurídics del Parlament, que la va autoritzar i va donar llum verda a la recollida de signatures.

La recollida de signatures no és sols un tràmit per poder portar la ILP al Parlament, també és una manera de fer visible a la societat el drama de l'atur, l'exclusió social i la pobresa, i posa de manifest que hi ha una altra manera d'afrontar els problemes.

Per això, participem activament en la ILP per una renda garantida de ciutadania, i per això també cal estendre la recollida de signatures a tot arreu, també a les empreses i als centres de treball, a fi de convertir aquesta lluita en una gran mobilització social massiva per garantir drets individuals i canviar polítiques. ■ **Miquel Puente**

El PP no resol el problema social del sobreendeutament hipotecari i desvirtua la ILP per la dació en pagament i el lloguer social

La Llei 1/2013, de 14 maig, de mesures per reforçar la protecció dels deutors hipotecaris, la reestructuració del deute i el lloguer social, aprovada al Congrés dels Diputats amb els únics vots del Partit Popular, perpetua el model hipotecari espanyol, que afavoreix la banca i no resol les greus problemàtiques socials motivades per l'endeutament hipotecari de les famílies. Amb aquesta Llei, el PP deixa desamparades les persones sobreendeutades amb els bancs, les quals estan perdent l'habitatge perquè no poden pagar la hipoteca per manca de recursos econòmics.

Aquesta Llei és la continuació dels anteriors decrets del Govern del PP, que ja han demostrat clarament la seva insuficiència per protegir els deutors hipotecaris. La referència al lloguer social, que figura al títol de la Llei, és enganyosa. El text no preveu cap mesura per impulsar un parc de lloguer social. Només en la disposició addicional primera es fa una referència genèrica a un fons social d'habitatges.

Malgrat la sentència del Tribunal de Justícia de la UE contra les clàusules abusives, la Llei no estableix cap mecanisme de revisió de les execucions hipotecàries ja realitzades. Respecte de les execucions en curs, fixa el termini d'un mes, a partir de la publicació del text legal en el BOE, cosa que dificultarà la tutela jurídica, per clàusules abusives, a la major part de les persones afectades.

La ILP per la dació en pagament retroactiva, la paralització dels desnonaments i el lloguer social permetia aturar els desnonaments, donava una segona oportunitat als deutors hipotecaris i a les seves famílies, i garantia el dret a l'habitatge. Les entitats promotores de la ILP han denunciat públicament que el PP no ha recollit cap de les reivindicacions recollides en la ILP. Per aquesta raó, el grup promotor, de manera simbòlica, va decidir retirar la ILP per posar en evidència que, malgrat haver-la acceptat a tràmit al Congrés dels Diputats, el PP ha acabat desvirtuant-la.

CCOO considerem que cal continuar reivindicant el rescat de les persones, amb les quotes de deute corresponents, per una raó d'equitat social i perquè bona part d'aquest deute, a causa de la crisi econòmica i de l'atur, no podrà ser retornat als bancs per part de les persones sobreendeutades. ■ **Xavier Becerra**

<http://www.rendagarantidaciutadana.net>

Una sentència del TSJC torna a atacar l'ús del català a l'escola

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha dictat una sentència que obliga les escoles a fer les classes en castellà sempre que hi hagi un alumne que, a través dels seus pares, reclami per la via judicial un ensenyament bilingüe, en català i en castellà.

La sentència no té en compte els drets dels altres pares ni de la resta d'alumnes de la classe. Per CCOO de Catalunya, la voluntat d'una família no s'ha de poder imposar per damunt del que vol la majoria ni del projecte educatiu de l'escola que han escollit per als seus fills.

Trencant la convivència

Per CCOO de Catalunya, la resolució del TSJC sobre el castellà a les escoles catalanes només pretén trencar la convivència i qüestionar el model de país i la realitat catalana.

Durant els últims trenta anys, el model lingüístic de l'ensenyament a Catalunya ha demostrat el seu bon funcionament tant en rela-

ció amb els resultats acadèmics dels alumnes com pel que fa al seu paper en la cohesió social dels nouvinguts.

Tot i que el Departament d'Ensenyament ha anunciat que presentarà un recurs davant del Tribunal Suprem, segons CCOO, cal aturar l'agressió permanent que significa per als centres educatius de Catalunya haver de justificar de manera reiterada l'eficàcia del sistema educatiu català.

L'escola catalana garanteix a tots els alumnes l'accés als coneixements i el domini del català com un dret de ciutadania, i és per això que creiem que és una greu irresponsabilitat i una flagrant injustícia fer prevaldre els criteris de molt pocs per imposar-los a la majoria.

L'actual model educatiu garanteix a tot l'alumnat l'aprenentatge, el domini i l'ús quotidià tant de la llengua castellana com de la llengua catalana, i el defensarem amb fermesa per garantir la cohesió social i els drets de tota la ciutadania. Per un país de tots, l'escola en català! ■

Avancem junts

El Port de Barcelona posa al teu abast la xarxa logística i de serveis més avançada. Perquè disposa de prop de 100 línies regulars que el connecten amb 300 ports dels 5 continents, 30 terminals de mercaderies especialitzades, terminals marítimes interiors repartides per la península Ibèrica i el sud de França i connexió ferroviària amb Europa amb l'ample de via internacional.

Tot això, sumat al segell de qualitat Efficiency Network o a la darrera ampliació per arribar a una capacitat de moviment de 5 milions de contenidors anuals, fa del Port un *hub* que no para de créixer i que ens fa avançar junts.

Port de Barcelona, el primer *hub* logístic del sud d'Europa.

Port de Barcelona

Històrica vaga a l'ensenyament contra la LOMCE i les retallades

Es rebaixen els diners destinats a cada centre educatiu, es redueixen les beques i es posa preu a la formació professional, entre altres mesures.

El passat 9 de maig, els professors, el personal d'administració, els estudiants i les associacions de pares i mares de totes les etapes de l'ensenyament van fer una vaga educativa que va aturar les classes des de l'educació infantil fins a la universitat, per reclamar la retirada del Projecte de Llei orgànica de qualitat de l'educació (LOMCE) i en contra de les retallades.

La vaga es va fer a tot l'Estat i va tenir un ampli seguiment, ja que les polítiques de retallades tant del Govern del PP com del de la Generalitat són un greu atac contra tots els sectors de l'ensenyament.

Les reformes promogudes per Rajoy i Mas redueixen les plantilles de professors en més de 5.000 llocs de treball, rebaixen els seus sous, els del personal de suport educatiu i els d'administració i serveis fins a un 30%, augmenten les feines per realitzar i fan més precàries les condicions de treball.

Amb la LOMCE no es cobreixen les substitucions des del primer dia quan un mestre es posa malalt i s'augmenta el nombre d'alumnes per classe. Es rebaixen els diners destinats a cada centre educatiu, es redueixen les beques per als estudiants i es posa preu a la formació professional, entre altres mesures que perjudiquen els estudiants.

Més despeses per a les famílies

Amb les reformes i les retallades, les famílies hauran de gastar un 20% més en l'educació dels seus fills i veuran reduïda la seva participació en la construcció del projecte educatiu de cada centre.

A les universitats públiques la cosa no canvia gaire, ja que estan patint el tercer any consecutiu de retallades, a banda de

l'intent, per part de la Generalitat, de modificar els òrgans de govern i de representació amb la intenció de posar punt i final a la universitat pública com a servei als ciutadans, tant pel que fa a l'ensenyament com a la recerca.

Així, a les universitats, també es redueixen les plantilles i es fan més precàries les condicions de treball. S'augmenten els preus de les taxes d'accés per fer més difícil que hi pugui anar tothom i s'incrementa la

presència de grups econòmics i governamentals en els òrgans de govern per tenir més control sobre el seu funcionament.

És per tots aquests motius que la vaga va ser un èxit de participació. Les manifestacions convocades van omplir els carrers de les principals ciutats per reclamar la retirada de la LOMCE, el canvi de les polítiques de retallades efectuades en els darrers temps i el manteniment d'una educació de qualitat. ■

La universitat, en lluita

La Generalitat de Catalunya destina cada vegada menys diners a la universitat pública catalana. Ha retallat un 18% els pressupostos des de l'inici de la crisi fins al 2012, i aquest any la retallada pot arribar a ser d'un 10% més.

Durant els darrers anys, la Generalitat tampoc ha pagat tot el que havia previst destinar a les universitats (més de 200 milions d'euros), i això ha fet que aquestes hagin hagut de demanar crèdits o fer mans i mànigues per quadrar els ingressos i les despeses.

El darrer curs, les taxes per inscriure's a la universitat han pujat un 67%, i el nombre de beques ha disminuït significativament, cosa que fa més difícil l'accés a aquests estudis superiors per als joves amb menys recursos.

Les condicions de treball del personal docent i investigador són cada vegada més precàries. Es retallen els sous i els drets i s'intenta culpabilitzar els professionals del sector que es mobilitzen, de manera que les protestes es converteixen en problemes d'ordre públic.

És per tota aquesta situació que els treballadors i treballadores de les universitats públiques es manifesten i fan evident la greu situació que viu la universitat a Catalunya, així com la manca de compromís de la Generalitat amb el model públic i de qualitat que havíem tingut fins fa ben poc. ■

La participació ciutadana és imprescindible per transformar la ciutat

CCOO aposta per un model de ciutat compacta i sostenible

Des dels inicis del seu mandat, l'Ajuntament de Barcelona no ha entrat amb bon peu en els temes d'urbanisme, que són cabdals per a la ciutat. Al fracàs de les noves propostes sobre la caixa de Sants, on varen haver de recuperar el projecte que havia estat consensuat amb les organitzacions veïnals en el mandat anterior, hi hem d'afegir les Glòries, on, de nou, l'Ajuntament ha hagut de recuperar el vell projecte acordat també amb els veïns i altres entitats, entre elles CCOO.

Un tema urbanístic, amb gran impacte sobre infraestructures de mobilitat i el model de ciutat, que està pendent a Barcelona des del fracàs del referèndum del tramvia, és la remodelació de la Diagonal, una gran avinguda maltractada pel temps i el trànsit

privat, obsoleta des del punt de vista urbanístic, saturada de busos, punt àlgid de contaminació ambiental i inhòspita per a vianants i ciclistes.

La Diagonal, eix estratègic

La Diagonal és un eix estratègic de la ciutat. La creua d'est a oest i uneix les grans autopistes que accedeixen al centre de Barcelona. Des de CCOO sempre hem pensat que el seu potencial és convertir-la en un gran eix de mobilitat pública, amb diferents punts intermodals, i explotant a fons la seva característica de gran avinguda per a passejants, ciclistes i mobilitat sostenible. L'Ajuntament sembla que ara vol rehabilitar la part central de la Diagonal. Però no es planteja la pacificació i la reducció del trànsit rodat privat, no pren en consideració la possibilitat d'interconnexió de les dues xarxes de tramvia i no preveu actuar en tota la seva extensió més degradada, que abasta des de la plaça de Francesc Macià fins a la de les Glòries. Ens sembla que cal actuar en la seva integritat; si no, fa la sensació que només es pretén afavorir el comerç d'alt nivell, i això seria un pedaç, totalment insuficient. No es pot actuar sobre la Diagonal sense tenir en compte la mobilitat. Per tant, CCOO proposem a l'Ajuntament que planifiqui una remodelació integral de la zona i li demanem l'obertura d'un àmbit de debat ciutadà en què participin les entitats socials i econòmiques, veïnals i de mobilitat, per assolir un consens ampli en un tema transcendent per a la ciutat.

Les nostres raons són conegudes. CCOO aposta per un model de ciutat compacta, amb convivència harmònica dels diversos usos urbans (habitatge, indústria, lleure, comerç, formació, zones verdes...). Aquest model exigeix igualment un model de mobilitat: sostenible, no agressiu ni contaminant, entès com a dret de ciutadania, amb una xarxa potent i intermodal de transport públic. Els modes de mobilitat sostenible són els que permeten accedir als centres de treball i als serveis ciutadans de manera justa i racional, tot potenciant la cohesió social. D'altra banda, són els mateixos modes de mobilitat els que permeten afrontar els reptes que s'han d'atendre a curt termini en aquesta ciutat, com ho són la contaminació atmosfèrica, l'impuls a l'activitat econòmica, la lluita contra el canvi climàtic o la reordenació dels espais.

En un projecte de transformació de la ciutat que pot ser significatiu per al seu futur, demanem a l'Ajuntament que tingui en compte la participació ciutadana com un valor imprescindible per no cometre errors —dels quals tenim prou exemples en els darrers temps— que podrien tenir un impacte negatiu en la ciutat per molts anys. Ens sembla indefugible la necessitat d'un debat pausat i participat sobre el projecte que doni pas a un consens ciutadà per assegurar la viabilitat d'una actuació transcendent i emblemàtica al bell mig de Barcelona. ■ **Vicenç**

Tarrats

Constitució del Comitè de Dones de CCOO del Baix Llobregat

El 3 de maig, es va constituir el Comitè de Dones de CCOO del Baix Llobregat, com a espai estable de participació de les dones del sindicat que formen part dels òrgans de direcció. L'objectiu és reflexionar, compartir experiències, avaluar i fer propostes sobre les polítiques i actuacions del sindicat des d'una perspectiva de gènere.

Un total de quaranta-set companyes, en representació de tots els sectors, van assistir a aquesta primera convocatòria. També va participar-hi la secretària de la Dona de CCOO Catalunya i el secretari general de la comarca.

Saida Ehliluch, actual responsable comarcal de la Secretaria de la Dona, va ser escollida presidenta del Comitè. ■

La bona feina de CCOO aconsegueix una sentència del TSJC favorable als treballadors de Robert Bosch de Castellet

El 7 de gener del 2013 es va conèixer la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), en què es reconeix com a dret que els períodes d'eventualitat treballats a Bosch es computin com a antiguitat.

Va ser al setembre del 2009, després de conèixer la sentència de Bosch Treto (Cantàbria), que la Secció Sindical de CCOO de Bosch de Castellet i la Gornal (Alt Penedès) van sol·licitar per escrit a l'empresa que actualitzés l'antiguitat a tota la plantilla, sumant tots els períodes d'eventualitat de cadascú. Atesa la negativa per part de l'empresa a reconèixer aquest dret, al març del 2010 es van iniciar els tràmits de la demanda. El resultat final es va tenir al gener del 2013 i va ser favorable als treballadors i treballadores que havien denunciat.

La Secció Sindical de CCOO de Robert Bosch de Castellet vol agrair el bon treball realitzat per la nostra advocada, Rosa Martos, i també, i de manera molt especial, als primers 24 treballadors i treballadores, afiliats a CCOO, que van denunciar, així com als altres afiliats que es van acollir a una segona demanda.

Aquesta sentència és un exemple més de lluita en defensa dels nostres drets ■

Lourdes Massana

El nou Conveni de comerç de la província de Lleida salva els avenços aconseguits

Finalment, després de 16 mesos i amb la mediació del Tribunal Laboral de Catalunya, s'ha tancat el procés de negociació del Conveni de comerç de la província de Lleida, i s'ha signat.

Les negociacions estaven encallades des de pràcticament l'inici, perquè la patronal del sector mantenia una postura de total i permanent rigidesa, aquesta actitud va obligar la Fecoht (Federació de Comerç, Hostaleria i Turisme) de CCOO de Lleida a demanar la col·laboració del Tribunal Laboral de Catalunya, que ajudà a desencallar la situació.

El contingut del nou conveni col·lectiu, que afecta 8.822 persones treballadores de Lleida, recull que, l'any 2012, els salaris estaran congelats en tots els conceptes econòmics; i l'any 2013, l'increment del salari base serà lineal, per grups i categories professionals, les quanties oscil·laran entre el 0,55% i el 1,47%. La resta dels conceptes econòmics del conveni quedaran congelats. A més, durant la vigència del conveni, no hi haurà revisió salarial i l'evolució dels paràmetres econòmics del 2013, establerts a la clàusula de revisió de l'Acord interprofessional de Catalunya, es tindran en compte per a l'increment salarial que s'ha de negociar a partir del 2014.

En conclusió, hem salvaguardat els avenços aconseguits en anteriors negociacions, ja que el cos central queda exactament igual, i malgrat els esforços de la patronal per eliminar l'article que obliga els empresaris a abonar el 100% del salari en cas de malaltia, han hagut de renunciar-hi, també es mantenen els permisos retribuïts, qüestions que en els moments actuals tenen especial rellevància per a les condicions de les persones treballadores. ■

La Fundación Paco Puerto de CCOO pone en marcha nuevos cursos de formación para trabajadores

La formación es una herramienta para la igualdad de oportunidades

Durante los próximos meses, la Fundación Paco Puerto pondrá en marcha los cursos de los diferentes planes de formación sectoriales e intersectoriales.

Las acciones de formación que la Fundación desplegará por todas las comarcas tienen como objetivo la promoción personal y profesional de los trabajadores y trabajadoras y la mejora de sus competencias y cualificaciones. Puedes informarte en cualquier delegación de la FPP. Te interesa.

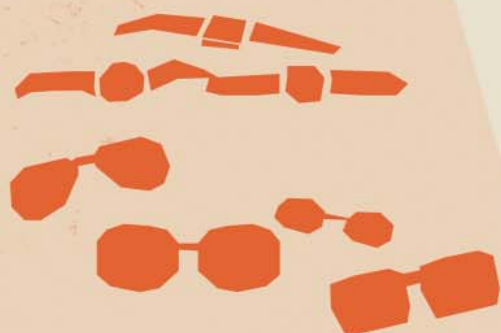
Sin embargo, paradójicamente, en estos años en los que las cifras del paro son más insostenibles, los presupuestos de formación de la Administración y de las empresas han ido disminuyendo.

Así, hemos pasado de los ochenta millones de euros destinados, en la convocatoria del 2004, a formación para trabajadores y trabajadoras ocupados entre planes sectoriales e intersectoriales a los diecisiete millones y medio de la convocatoria del 2012. En cuanto a la formación que organizan las empresas en Catalunya, según datos del 2012 de la Fundación Tripartita, sólo dos de cada diez empresas con su actividad principal aquí han bonificado sus cuotas a la Seguridad Social para la realización de actividades formativas.

Por eso, hoy, garantizar el derecho a la formación de los trabajadores pasa por negociar en la empresa de qué manera se impulsa la formación y de qué forma se garantiza el acceso de todas las personas al plan de formación de la empresa. La FPP se ofrece a todos los comités y secciones sindicales para asesorarlos y para que la formación sea una herramienta para la igualdad de oportunidades. ■

Si quieres más información, nos puedes llamar al 93 481 27 17 o enviarnos un correo a fppuerto@cco.cat

Digues no

**Les vendes il·legals al carrer són prohibides.
Qui compra pot ser sancionat.**

- ▶ Atempta contra els drets laborals dels treballadors.
- ▶ Fomenta el treball clandestí en règim d'esclavatge.
- ▶ Perjudica enormement la indústria i el comerç legalment establerts.
 - ▶ Vulnera els drets de la propietat industrial i intel·lectual.
 - ▶ Ofereix productes sense cap tipus de garantia que poden arribar a representar un risc per a les persones.

**Per tot això, tot el que et pots estalviar ho acabaràs pagant
amb escreix. Tu i tota la societat.**

Un informe de la Generalitat obre la porta de la privatització als serveis a la ciutadania

L'informe dibuixa un model on l'Administració exerceix exclusivament les competències d'autoritat pública

Fa pocs dies vam tenir coneixement, per la premsa (igual que un bon nombre de consellers del Govern de la Generalitat), de les conclusions de l'informe encarregat pel president Mas a un grup d'experts per a la modernització de l'Administració pública.

No hi ha res de nou sota el sol si tenim present que, el 1998, el Govern de Jordi Pujol ja va crear una comissió assessora per a la modernització de l'Administració, i, prèviament, el Ministeri d'Administracions Públiques de l'Administració central va elaborar un document titulat "Reflexions per a la modernització de l'Administració pública", sense comptar els innumbrables treballs realitzats sobre aquest tema de cap a cap de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol per diferents universitats. Sí que és cert, però, que en aquest moment i en el context social i polític en què ens trobem, cal destacar diversos punts d'aquest informe.

Sobre la composició, i sense posar en dubte la vàlua acadèmica dels seus components, des del meu punt de vista, destaca el fet d'estar imbuïts d'una gran càrrega tecnocràtica i de les connexions financeres d'alguns dels seus membres, i amb posició inicial de dogma evident. No obstant això, una vegada més, no hi ha cap presència d'aquells que segurament són els que millor coneixen l'actual Administració pública catalana i que podrien aportar la seva experiència i les seves idees sobre com reformar-la: els treballadors i treballadores que hi treballen i els ciutadans i ciutadanes que la utilitzen. Respecte a la redacció és inaudit que es realitzi sense cap mena de dades, sense un estudi seriós de la realitat de

l'Administració del país, fet que demostra que és un informe amb una clara visió ideològica i totalment tecnocràtic.

Introduir la mercantilització de drets

L'informe advoca per una Administració més "eficaç, eficient, transparent i que rendeixi més comptes", que consideri el ciutadà com el seu client. Pel que fa a la primera part, no puc estar-hi més d'acord, i és el que fa anys que reclamem des de CCOO.

Ara bé, què suposa introduir el fet de considerar el ciutadà també com el seu client? Què és un client? És una persona o empresa que adquireix béns o serveis. I un ciutadà? És un 'membre de la comunitat organitzada d'un estat que posseeix uns drets i està obligat a complir certes normes i deures'. És amb aquesta subtilesa que es planteja la mercantilització pura i dura de l'Administració pública. Passem de ser-ne titulars, com a part dels nostres drets i a través dels diferents processos electorals en deleguem la seva gestió, a ser merament subjectes que rebem els seus serveis, unes vegades mitjançant el pagament directe i, d'altres, per pagament indirecte (impostos), és a dir, a la mercantilització dels serveis públics.

Quin model ens dibuixen

L'informe dibuixa un disseny de la funció pública que no fa altra cosa que recuperar un concepte d'estat i un model d'Administració, des del meu punt de vista ja superat, que és el d'una funció pública del segle XIX, que exerceix exclusivament les competències d'autoritat pública en els diferents camps, com són

les policials, inspectores i recaptatòries. És un model contradictori amb l'actual estat del benestar, en el qual l'Administració pública té un paper fonamental pel que fa al desenvolupament social i econòmic del país.

Té com a objectiu obrir la porta a la privatització i mercantilització dels serveis a la ciutadania. L'informe diu textualment: "Els llocs de treball de plantilla s'han de reservar, en general, a tasques qualificades de valor afegit i a aquelles funcions necessàries per contractar, supervisar i gestionar serveis públics a través del mercat". Un cop més, el Govern de la Generalitat sembla que opta per anteposar els seus manuals ideològics als interessos del país, i dir el que no fa i fer el que no ha dit.

Jo em pregunto si aquest informe és compatible amb la voluntat del Govern de la Generalitat de crear estructures d'estat pròpies. Les formacions polítiques que donen suport a la creació d'un estat propi estan d'acord amb aquest model de funció pública?

Per descomptat entenc que sí, que hi estan tant el Govern de la Generalitat com els partits que hi donen suport. Llavors tinc clar quines són les estructures d'estat a què es refereixen: la llengua, la policia i, per descomptat, la Moreneta, perquè falta ens farà l'ajuda divina per poder tirar endavant aquest país. ■ **Javier Jiménez**

LA NOSTRA PRIORITAT, CRÉIXER EN AFILIACIÓ

Ser més persones organitzades en un moment d'extrema duresa com és aquesta crisi és encara més necessari per defensar les nostres condicions de vida i treball

La necessitat de reforçar les polítiques d'afiliació ha estat un dels debats organitzatius més importants al nostre procés congressual i forma part de les inquietuds i prioritats de treball diàries del conjunt de les organitzacions confederades de CCOO de Catalunya. Cal recordar que l'afiliació, al nostre sindicat, tal com reflecteixen els nostres estudis, té una relació directa amb el desenvolupament econòmic i el creixement de l'ocupació. Ara, doncs, atesa la pèrdua de població ocupada com a conseqüència de la crisi, estem patint un retrocés afiliatiu.

La necessitat de ser més persones organitzades en un moment d'extrema duresa com és aquesta crisi, que es perllongarà en el temps, és encara més necessari per defensar les nostres condicions de vida i de treball. Afiliar-se i participar en el sindicalisme confederal de CCOO és també una expressió de rebuig i crítica a les polítiques d'austeritat malentesa, de retallades socials i de desballestament dels serveis públics i de l'estat del benestar; però tampoc no oblidem que és una acció a favor del treball, com a garant de la cohesió social i com a element afavoridor de drets i també d'actuació col·lectiva.

Suficiència econòmica i autonomia

L'afiliació també ens permet avançar en un model de sindicat que camina cap a la seva suficiència econòmica, garant de la nostra real independència i autonomia de qualsevol poder polític, econòmic o mediàtic. CCOO és el primer sindicat de Catalunya, entre altres raons, perquè únicament ens pertany a nosaltres.

La nostra primera prioritat ha de ser vincular molt més aquelles persones que, no sent afiliades, són actualment representants de CCOO a la seva empresa, i també tornar a situar com a gran repte l'afiliació de les persones joves amb feina o sense, pensionistes, autònoms i tots aquells treballadors i treballadores que ho fan en sectors emergents amb poca presència del sindicalisme de classe.

L'afiliació a CCOO vindrà, de ben segur, per la capacitat que tinguem de fer bona feina sindical a l'empresa, incorporant els elements sectorials i de col·lectius específics que configuren una organització representativa i arrelada en els problemes i les inquietuds dels treballadors i treballadores. En aquest sentit, posem en marxa un programa que

pretén posar en tensió el conjunt de l'organització i situar el fet afiliatiu com a prioritat absoluta de la nostra organització. En qualsevol dels casos, també haurérem d'esmerçar esforços a no descuidar l'atenció i la proximitat amb aquelles persones que ja formen part d'aquest projecte col·lectiu que són les CCOO.

CCOO, com a organització social compromesa amb els interessos dels treballadors i treballadores, també ho ha de ser de les persones aturades. Hem de possibilitar, de manera efectiva, que el vincle i el compromís que tenen les 18.000 persones aturades afiliades a CCOO sigui útil per donar solucions i revertir aquesta situació. En aquest sentit ha de tenir un paper central el projecte de xarxa de solidaritat que estem instrumentant amb més organitzacions i actors socials, basada en l'ajuda mútua i en valors que en són propis, com la solidaritat social, la denúncia i la participació. És cabdal que la dimensió social de l'atur i els treballadors i treballadores que pateixen aquesta dura situació ocupin un espai central de les nostres reflexions, estratègies sindicals i mobilitzacions socials. ■ Josep M.

Romero

Com està alterant la crisi el mapa sindical català?

En l'actualitat, CCOO representem un 42% del total dels delegats i delegades catalans, el mateix percentatge que el 2011, i la tendència és incrementar-lo.

La crisi està alterant el mapa sindical català, tal com es fa palès en els resultats de les eleccions sindicals a les empreses. D'una banda, la destrucció de llocs de treball i el tancament d'empreses. De l'altra, l'ofensiva de molts empresaris que aprofiten la major vulnerabilitat de les plantilles per tractar d'imposar representants sindicals controlats, o el sorgiment de tendències corporatives.

El sindicats de classe, aquells que parteixen del vincle de solidaritat de totes les treballadores i treballadors, estan patint retrocessos importants. En aquest context, CCOO emergeix com la força sindical amb més capacitat d'organitzar les treballadores i treballadors, també en temps de crisi, i veiem reforçada la nostra condició de primera força sindical del país.

Reducció de plantilles

La reducció de plantilles i el tancament de centres de treball ha suposat que a Catalunya passéssim de 56.593 delegats i delegades de personal el 2011 a 56.044 en aquest moment. Aquesta pèrdua de delegats ha afectat especialment la UGT (-2,1%) i la USOC (-4,5%), les quals estan veient com es redueix de manera constant la seva representativitat entre la classe treballadora catalana.

Sens dubte, els dos fenòmens que generen més preocupació per als interessos de les treballadores i treballadors és l'emergència de delegats corporatius i delegats "groc" Groguisme i corporativisme troben el seu millor caldo de cultiu en la por i la vulnerabilitat dels treballadors davant l'increment de l'atur i l'empitjorament de les condicions de treball.

Ambdós fenòmens són complementaris i suposen el debilitament dels treballadors. El corporativisme confronta insolidàriament diferents col·lectius professionals dins de les plantilles (metges contra infermers, mestres de les escoles públiques contra els de les escoles concertades...) i posa les coses encara més fàcils a qui retalla sots i condicions.

Groguisme perillós

El groguisme suposa un risc encara pitjor. Les possibilitats obertes per la darrera reforma laboral han portat molts empresaris a tractar de fer elegir "representants sindicals" nomenats a dit des dels despatxos de recursos humans per pactar, a les empreses, rebaixes de les condicions establertes en els convenis col·lectius sectorials.

Davant l'esgotament de les centrals sindicals clàssiques, CCOO emergeix com el sindicat en millors condicions per articular la unitat de les treballadores i treballadors davant del risc d'insolidaritat i intromissió dels poders econòmics.

Tot i haver experimentat una important pèrdua de delegats en sectors que van ser els primers a patir l'impacte de la crisi, com la construcció i la indústria, CCOO conservem i tendim a créixer en la nostra representativitat, som l'única gran central sindical catalana que no l'ha vista reduir i la que està en millors condicions per ampliar-la. En l'actualitat, CCOO representem un 42% del total dels delegats i delegades catalans, el mateix percentatge que el 2011, i la tendència és incrementar-lo.

Els motius d'aquesta més gran fortalesa representativa de CCOO, els hem de trobar en la nostra major independència de les administracions públiques i els poders empresarials. Però també en la capacitat d'encabir i organitzar les noves generacions d'empreses i treballadors, per això som el sindicat que més creix i s'implanta en sectors com els serveis educatius, el comerç, l'hostaleria o els serveis sanitaris.

Els processos de sindicació d'empreses i sectors de plantilles joves, com els centres d'investigació biomèdica o grans cadenes comercials com Decathlon o Apple Store, estan resultant clau per al creixement de CCOO. Ara el repte serà incorporar també les noves generacions de treballadores i treballadors en empreses de llarga tradició sindical, on es fa necessària una aposta ferma per la renovació de comitès i delegats. ■ **Andrés Querol**

Cessió d'objectes de CCOO al Museu d'Història de Catalunya

Des del 10 d'abril, el Museu d'Història de Catalunya acull una sèrie d'objectes del moviment obrer dels anys seixanta, setanta i vuitanta que custodiava la Fundació Cipriano García - CCOO de Catalunya.

Es tracta de peces vinculades a CCOO i que el sindicat ha cedit per a la seva conservació, exposició i difusió, entenent que formen part del patrimoni col·lectiu de la ciutadania catalana i de la seva història nacional.

La cessió es va fer efectiva amb un acte amb participació del director del Museu

d'Història de Catalunya, Agustí Alcoberro, i el secretari general de CCOO de Catalunya, Joan Carles Gallego. Ambdós van signar el contracte de comodat de béns mobles propietat de CCOO de Catalunya a favor del Museu.

Entre la col·lecció d'objectes cedits, en trobem de molt il·lustratiu, com un megàfon de mà, una màquina ciclostil per imprimir còpies, diferents banderes antigues, una maleta de viatge amb doble fons de l'històric sindicalista Àngel Rozas o una urna de votació del Sindicat Vertical, entre d'altres.

Per a CCOO, el Museu d'Història de Catalunya és la institució adient per acollir tot aquest material cedit, que és un testimoni inigualable i una font històrica d'importància cabdal per a l'estudi i el coneixement d'uns fets que formen part de la nostra memòria col·lectiva. ■

Nova edició de l'Escola d'Estiu de CCOO de Catalunya

El mes de juliol, CCOO de Catalunya organitza l'Escola d'Estiu i acull les tres jornades de la Universitat Progressista d'Estiu de Catalunya (UPEC).

La Secretaria de Formació Sindical, Estudis i Cultura de CCOO ha elaborat el programa de la 22a Escola d'Estiu, els dies 10 i 11 de juliol, a la Torre Balldovina de Santa Coloma de Gramenet. És, un any més, un espai obert per a l'aprenentatge, la reflexió i el debat entre delegats i delegades. Enguany, les ponències i taules rodones, amb persones implicades en el dia a dia de l'acció sindical i ponents externs del món universitari i empresarial, abordaran la temàtica "Arguments, instruments i valors per fer front a la crisi".

La UPEC, a la seu del sindicat

D'altra banda, la sala d'actes de la seu del sindicat, a Barcelona, ha estat el lloc escollit per fer l'edició de la UPEC d'enguany, per novè any consecutiu. Els dies 3, 4 i 5 de juliol intervindran ponents com Ada Colau, Vicenç Navarro, Joan Manuel Tresserras, Joan Subirats, Albano Dante, Jaume Asens, Carme Porta, Saül Gordillo o Gemma Galdón, entre d'altres. Amb el lema "Repensar-ho tot, actuar junts", la UPEC es fa més necessària que mai, en l'actual context de crisi, per defensar i promoure els valors progressistes de sempre, tot incidint en els problemes de l'atur, les retallades o la crisi de les institucions. ■

CCOO lamenta la mort de la sindicalista Josefina Pujol

CCOO de Catalunya lamenta profundament la mort de la companya Josefina Pujol a causa d'una greu i llarga malaltia. La Josefina tenia 62 anys i va ser secretària general de la Federació d'Ensenyament de CCOO de Catalunya i coordinadora de l'Àrea Pública, entre altres càrrecs de responsabilitat.

Josefina Pujol Pardo era treballadora social del Departament d'Ensenyament. Va treballar a l'EAP (Equip d'Assessorament i Orientació Psicopedagògica) de Sant Andreu, a Barcelona, i actualment tenia la plaça a l'EAP de Puigcerdà. Va ser secretària general de la Federació d'Ensenyament (ara Federació d'Educació) de CCOO de Catalunya des del 2000 fins al 2007 i coordinadora de l'Àrea Pública de CCOO de Catalunya des del 2007 fins al 2012, i també va formar part de la Comissió Executiva de la Federació de Enseñanza estatal de CCOO. ■

LA FRASE **Óscar Arnulfo Romero y Goldámez (1917-1980), arquebisbe de San Salvador (El Salvador), assassinat per defensar els drets humans enfront de la tirania dels governs militars.**

“La justícia fa com les serps: només mossega aquells que van descalços”

HOMENATGE

En record de Santiago Carrillo

El passat 12 d'abril, es va realitzar a la sala d'actes de CCOO de Catalunya un homenatge a Santiago Carrillo, que va morir el passat més de setembre del 2012. En el decurs de l'homenatge, els diversos oradors i oradores van recordar els forts lligams de simpatia i comprensió entre Santiago Carrillo i Catalunya, no sols els personals (que també), sinó sobretot els polítics, destacant la seva comprensió i defensa dels drets nacionals de Catalunya i la seva vinculació al moviment obrer. Van tancar l'acte les intervencions de Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya, i de Santiago Carrillo fill, que, en nom de la família, va agrair la celebració de l'homenatge i va voler posar èmfasi en què “un acto como este es también un homenaje a todos los militantes y las militantes comunistas de la clandestinidad”. Aquest acte, que va estar organitzat per la Comissió Organitzadora de l'Homenatge a Carrillo, va comptar amb el suport de la Fundació Cipriano García de CCOO de Catalunya i la Fundació Utopia - Joan N. García Nieto. ■

LECTURA

Presentació de “Catalunya-Espanya, il difficile incastro”

La seu d'Òmnium Cultural a Barcelona va acollir, el passat 21 de maig, la presentació del darrer llibre de la periodista i economista italiana Elena Marisol Brandolini, resident a Sitges: *Catalunya-Espanya, il difficile incastro* (*Catalunya-Espanya, l'encaix difícil*).

Es tracta d'una compilació d'entrevistes en italià a representants catalans del món de la cultura, la política, l'associacionisme i les institucions, que mostren el moment polític actual i les preocupacions d'un poble que es considera nació i que vol redefinir-se en la relació amb Espanya i la resta d'Europa.

Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya, va ser un dels entrevistats i va assistir a l'acte de presentació. ■

REFLEXIÓ

Ministra amb poca vergonya

Es diu que la ignorància és molt atrevida. Doncs la ministra d'Ocupació, o millor dit, de Desocupació, Fátima Báñez, és molt atrevida i, per tant, deu ser molt ignorant. Es va atrevir a definir la fugida del jovent del nostre país com a *mobilitat exterior*. No té vergonya. Des de l'any 2010, han marxat de Catalunya 15.000 noies i nois buscant un lloc de treball, que és el mateix que dir que han marxat buscant un present i un possible futur que en el nostre país, de moment, no tenen, ni expectatives de tenir-lo. Els hem format, hem dedicat els nostres recursos a preparar-los per ser el futur de Catalunya i Espanya, i ara els *fotem fora*. I la Báñez, i tota la banda que dóna suport a les desastroses polítiques d'austericidi i retallades, parlen de mobilitat exterior dels joves, com si anar a treballar a l'estranger fos un viatge de fi de curs. Les dades de l'atur del maig diuen que on més baixa la xifra d'aturats és entre els menors de 25 anys. És clar, uns ja no s'apunten a les oficines d'ocupació per desesperança i els altres han marxat. Un país que expulsa el seu jovent és un país tocat de mort. Ignorants! ■ ER

SEGIS

Alfons López & Pepe Gálvez

TRIA EL
PROJECTE EN
EL QUAL VOLS
COL·LABORAR

DÓNA
1 EURO

AJUDA QUI
MÉS HO
NECESSITA

Microdonatius

Obra Social "la Caixa"

L'ànima de "la Caixa"

Amb ben poc podem fer molt

Els Microdonatius de "la Caixa" són un nou sistema de donacions que ofereix la possibilitat de participar en projectes solidaris en col·laboració amb ONG i institucions.

Suma't a aquesta iniciativa de manera pràctica, ràpida i senzilla mitjançant petites aportacions d'1 euro, que es donaran de forma íntegra, sense cap despesa estructural, per oferir ajuda allà on més cal.

Entra a
www.laCaixa.es/microdonatius
i fes-hi una aportació.